OLIVERA NIKOLOVA

ZOKI POKI

Ilustrații și copertă de CLAUDIU N.

CINE ESTE ZOKI POKI

și, în cazul în care vreți să-l cunoașteți, unde-l puteți găsi.

Zoki Poki nu-i tîlhar,
Nici pirat, nici urs măcar!
Nici vre-un indian de soi,
Nici arici și nici vulpoi...
Zoki Poki nu-i artist
De la circ... nici fotbalist,
Nici balaur din poveste
Și nici vrăjitor nu este,
Însă-i foarte-adevărat:
Poartă-un nume cam ciudat.
Lidia l-a botezat...

Lidia asta e o fetiță ce abia îmi ajunge mie pînă la genunchi și care are doi ochișori

ca niște mărgele. (Dar nu vă grăbiți, o s-o cunoașteți curînd și o să vă săturați de ea!)

Ei bine, dacă Zoki Poki nu este nici una din cele ce-am spus pînă acum, mă veți întreba, desigur, ce este el atunci?

Ca să nu vă sperii de la început, o să vă spun doar că dimineața cînd se trezește din somn, Zoki Poki se întinde și face — aah-aaah!

Cînd rîde: hă-hă-hă...

cînd plînge: gîahhhh...

iar cînd cineva îl ia în zeflemea: îhî, îhîîî!...

Și-atunci... nu-i așa că ați ghicit? Zoki Poki e un copil!...

Fără doar și poate...

Dar ca să vă dați seama și mai bine cum arată, vi l-am desenat!

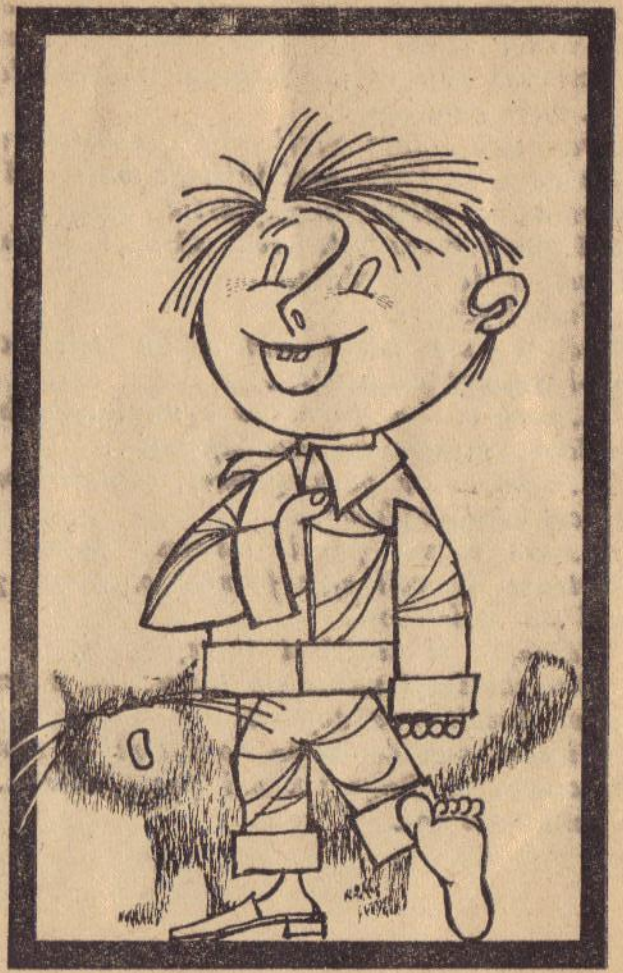

Ce să vă fac dacă nu credeți că e chiar așa? La urma urmei, veți zice, cînd nu cunoști pe cineva poți să ți-l închipui în toate felurile. Asta cam așa e.

De aceea, dacă vreți să-l cunoașteți mai bine pe Zoki Poki, mai întîi de toate o să vă îndemn să citiți întîmplările acestea, iar dacă după aceea veți vrea să-l și întîlniți n-aveți decît să-l căutați.

Unde-l găsiți?

Dacă vi s-a părut cumva un isteț, căutați-l printre cei isteți...

... dacă vi s-a părut că e un încăpățînat, căutați-l printre cei încăpățînați...

... dacă vi s-a părut glumeț, căutați-l printre cei buni de glume...

...dacă vi s-a părut curajos, poznaș ori prietenos, îl veți afla printre curajoși, poznași sau prietenoși.

Căutați-l și neapărat îl veți găsi.

Dar să țineți minte un lucru: nu e nevoie să vă duceți prea departe.

Fiindcă s-ar putea ca Zoki Poki să semene cu cineva de lîngă voi ori poate chiar... cu vreunul din voi.

ÎN BAIE

Cînd Zoki Poki e-n baie, noutatea asta trebuie s-o știe tot blocul!

Și bine-nțeles că știe, altfel n-ar avea niciun haz!

Cînd Zoki Poki e-n baie, toate coridoarele răsună:

— Frrr, pleosc, frrr, pleosc! de parcă s-ar bălăci o balenă în ocean.

Apoi încep țipetele:

— Nu vreau, nu vreaaaau! ca și cum l-ar pune cineva să sară de la etajul șapte!

Mare minunăție se petrece acolo!

Închipuiți-vă: el stă ca un prinț, în cada albă și plină cu clăbuc de săpun ca în mijlocul unei „mări de înghețată" și scoate niște sunete de ți-e mai mare dragul...

Numai că nu îndrăznește să guste din „înghețata“ asta!

Și, de ce mă rog, să nu îndrăznească?

Păi să îndrăznească să guste, dacă-i dă mîna!

Aoleu, aoleu!

Uite vezi, asta nu-mi place la voi, nu-l lăsați în pace, iar el suferă sărmanul. Sînteți niște răi!

De aceea o să vă arate el vouă!

Să se știe o dată pentru totdeauna: cînd Zoki Poki face baie... adică, atunci cînd trebuie să facă baie, trebuie să facă baie tot ce este în jurul lui. Și gata.

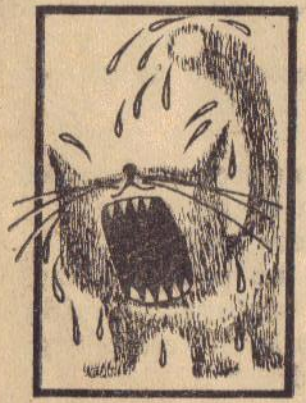

Ordinul e ordin.

Trebuie respectat.

Fiindcă altfel... Ehe!

Cînd Zoki Poki face baie, trebuie să se scalde și peretele cel alb din jurul căzii...

Și podeaua...

Și ursulețul lui de catifea, care acum aduce mai curînd a cățel!...

Și motanul Figaro!...

Și buretele...

Și săpunul...

Și... Și... Și mai cine?

Și bunica, se-nțelege. Din creștet pînă-n tălpi o să fie toată numai apă, de parc-ar fi mers ceasuri întregi prin ploaie!

Dar ce credeți voi!

Ordinul e ordin. Și... gata!

Să fiți mulțumiți că ați scăpat voi!

SFÎRLEAZĂ

Îl cauți pe Zoki Poki în sufragerie, nu e!
Îl cauți în dormitor, nu e!
Îl cauți în bucătărie și-n cămară, tot nu e.
Îl cauți pe Zoki Poki în jurul casei, pe balcon, pe scări, ba chiar la etajul de jos unde locuiește prietena lui Lidia, dar el nu-i și nu-i!

Oare ce s-o fi întîmplat cu copilu' ăsta? Toți îl strigă pe Zoki Poki, dar Zoki Poki parcă a intrat în pămînt! Ah, ce copil! Ce copil!

Dar nimeni nu știe cum stau lucrurile.

Pentru că, în timp ce-l cauți în bucătărie, Zoki Poki e în dormitor.

Cînd îl cauți în dormitor, el e în cămară.

Îl cauți în cămară, el e pe balcon.

Vii pe balcon, el e la Lidia.

Cînd îl cauți la Lidia, el a ajuns în fața blocului.

Iar cînd îl cauți acolo, el e iarăși sus.

Că e strigat mereu și că el nu răspunde, asta, se-nțelege, o face numai pentru că nu vrea să asculte!

Fără îndoială că-i așa!

Ce e vinovat el că nimănui nu-i dă prin minte că Zoki Poki nu e un copil obișnuit, ci o adevărată sfîrleză!

CUM NUMĂRĂ ZOKI POKI

Zoki Poki învață să numere. I-au arătat numerele pînă la zece, el le-a repetat toată ziua și cu toții au crezut că le-a învățat.

Seara au venit niște musafiri și i-au adus lui Zoki Poki o pungă cu caramele.

— Ehe, zice bunica, voi nu știți nimic, Zoki Poki știe să numere pînă la zece!

— Ia să-l auzim, zîmbesc musafirii, dacă știe să numere, să numere caramelele pe care i le-am adus!

— Nimic mai simplu, zice Zoki Poki.

Înșiră caramelele în fața lui și începe:

— O caramea, zice Zoki Poki și o pune de o parte, două caramele...

Trei caramele...

— Bravo, bravo! îl laudă musafirii.

— Trei caramele... repetă Zoki Poki... Dar să vezi comedie! s-a poticnit și nu poate să meargă mai departe.

Îl ajută maică-sa:

— Pa... pa...

— Patru! ghicește repede Zoki Poki și sare-n sus de bucurie. Patru! Știam eu, patru!

— Bravo! Mai departe! îl îndeamnă musafirii. Dar Zoki Poki iar se poticnește.

— Ci... ci... îl încurajează din nou maică-sa, vrînd să-l ajute, iar el cască gura la ea și-și holbează ochii să-i ghicească gîndurile.

— Ci?... se-ntreabă el, dar deodată își amintește: Cinci! Cinci, cinci, cinci!

— Mai departe, mai departe! strigă musafirii nerăbdători.

Dar Zoki Poki sucește și învîrtește carameaua în mînă, se foiește, se uită pe furiș la maică-sa, dar tot nu poate să-și amintească ce număr vine după cinci.

Și, pe neașteptate, spre uimirea tuturor, desface carameaua și-o bagă-n gură.

— Asta, zice, nu face s-o mai număr.

— Nici asta nu face, spune Zoki Poki, ducînd încă una la gură. Tiii... ce caramele bune mi-ați adus!

Musafirii îl privesc cu mulțumire și rîd din toată inima.

— Oare nici celelalte caramele nu merită să fie numărate? îl întreabă cineva.

— Așteptați mai întîi să le simt gustul, răspunde Zoki Poki fără să se piardă cu firea, și abia după accea o să vă spun dacă e cazul să le mai număr.

Și una cîte una, Zoki Poki duce caramelele la gură.

Terminînd de înghițit și ultima caramea, strigă prefăcîndu-se mirat:

— Oooo, păi nu mai am ce număra!

Zoki Poki n-ar fi existat, dacă n-ar fi fost pe lume și Lidia. Această Lidia care abia de-mi ajunge mie pînă la genunchi, și care are doi ochișori ca niște mărgele.

N-ar fi existat Zoki Poki, în schimb ar fi existat un copil cu un nume obișnuit Zoran.

Cînd s-au întîlnit pentru întîia dată, Lidia l-a întrebat:

— Cum te cheamă?

Iar el i-a răspuns: Zoran.

— Nu, i-a zis ea atunci, tu eşti Zoki.

— De ce Zoki?

— Aşa, prescurtat. E mai frumos. Tu eşti Zoki, Zoki... Poki! E bine?

— Bine, se învoi el puţin cam nedumerit, dar în acelaşi timp bucuros că are un nume nou. Şi zise tare:

— Zoki Poki. Bine şi-aşa!

— Ai văzut că ţi se potriveşte? Nume ca ăsta mai zic şi eu!

Ce-i drept, era un „nume"...

Şi de atunci micuţul Zoran parcă deveni o personalitate. Nu mai permise nimăni să-l cheme pe vechiul său nume.

Iar Lidia care locuia cu un etaj mai jos, deveni prietena lui cea mai bună.

CU CE SE POATE CUMPĂRA TOATĂ LUMEA

Într-o mînă Zoki Poki ţine strîns doi dinari, iar cu cealaltă o ţine de mînă pe Lidia.

— Ce vrei să-ţi cumpăr, Lidia? Am bani mulţi, zice el. Pentru prietena lui era în stare să facă orice.

— Vreau o panglică, zice bucuroasă Lidia. Şi roşie, şi albă, şi galbenă, şi verde, şi albastră, şi...

— Nu există o astfel de panglică, spune Zoki Poki.

— Ba există.

— Nu există. Eu ştiu mai multe decît tine.

— Tu nu ştii nimic, se bosumflă Lidia. Şi nici nu vrei să-mi cumperi.

— Cere-mi altceva, zice Zoki Poki, şi îţi cumpăr imediat.

— Vreau o gumă. Și roșie, și galbenă, și albă, și verde.

— Eh, eh, nu există o astfel de gumă.

— Ba există.

— Nu există. Cere-mi altceva!

— Vreau un ou verde, și roșu... și...

— Iar și verde, și roșu, și albastru? Nu există! Altceva, altceva!

Lidia se mînie de-a binelea, dar spune din nou:

— Vreau să fie verde, albastru, alb, galben... Asta vreau.

— Asta nu se poate cumpăra, zice Zoki Poki. Ce vrei tu de fapt?

— Vreau tot, stăruie Lidia, tot: verde, albastru, alb, galben... și e gata-gata să plîngă.

— Cum așa tot, tot? Tot ce zboară, tot ce mișcă, tot ce există? Lumea toată?

— Da, zice Lidia, lumea toată: verde, roșie, galbenă, albastră...

În cele din urmă Zoki Poki ghicește cam ce vrea prietena lui.

Intră într-o băcănie și întinde vînzătorului cei doi dinari:

— Vreau să cumpăr lumea toată! Pentru Lidia!

— Ce-ai spus? întreabă vînzătorul.

— Lumea toată: galbenă, albastră, verde, roșie... adaugă Lidia.

— Dacă nu-i cumpăr, plînge, nene, explică Zoki Poki.

— Bine, zice vînzătorul și le învelește ceva într-o hîrtie. Poftim!

Copiii ies afară din băcănie.

Desfac hîrtia și dau de două bomboane colorate. Lidia e uimită. Deodată înșfacă una din bomboane și o bagă în gură. Pe cealaltă o ia Zoki Poki.

Acum copiii plescăie mulțumiți din buze și sug bomboanele. În cele din urmă Lidia spune:

— Mmmmm, Zoki Poki, cît de dulce e „lumea toată"! Ce zici, s-o rontăi?

PENTRU CE E FĂCUTĂ MASA?

Lidia merge la grădiniță, iar Zoki Poki stă acasă, fiindcă el are o bunicuță care-i poartă de grijă.

Dar Zoki Poki e trist fără Lidia. În lipsa ei nici nu știe cum să se joace.

Într-o zi, însă, Lidia îl luă cu ea la grădiniță. Educatoarea îl întîmpină mirată pe noul venit, dar Lidia îi explică pe dată:

— Acesta este Zoki. Zoki Poki. Se poate să rămînă astăzi la noi?

— Se poate, Lidia, o să fie musafirul nostru, se învoi educatoarea.

Dar cînd intrară în camera cea mare cu multe scăunele și măsuțe, și cînd toți copiii își ocupară locurile, văzură că Zoki Poki n-are scaun.

— Vai, Zoki Poki, unde să te mai așezăm acum și pe tine? zise educatoarea, necăjită.

Se sucirăr, se-nvîrtiră cu toții și în cele din urmă îl așezară pe Zoki Poki pe una din măsuțe. Și acolo rămase pînă cînd educatoarea isprăvi de povestit basmul minunat pe care-l pregătise pentru ziua aceea. Apoi ieșiră cu toții afară, în curte, și începură să cînte și să se joace, iar cînd intrară din nou și trebuiră să se așeze pe scăunelele lor, Zoki Poki se instală și de data aceasta tot pe măsuța lui.

Lui îi plăcu mult de tot lucrul acesta.

Și cînd veni la prînz acasă, nici n-apucă bine să-și scoată paltonul, că se și cățără pe-un scăunel și de aici, țup! direct pe masă.

— Zoki, ce-nseamnă asta? îl mustră bunica, dă-te jos de-acolo!

— Dă-te jos! îi zise și Lidia.

Dar Zoki Poki nici nu se mișcă.

— Tu n-ai auzit ce-am spus eu? ridică tonul bunica.

— Am auzit, dar nu mă dau jos. Vreau să fie și aici tot grădiniță.

— Aici există scaune, observă Lidia. Dă-te jos, Zoki Poki!

— Nu vreau, nu vreau! Vreau să stau pe masă!

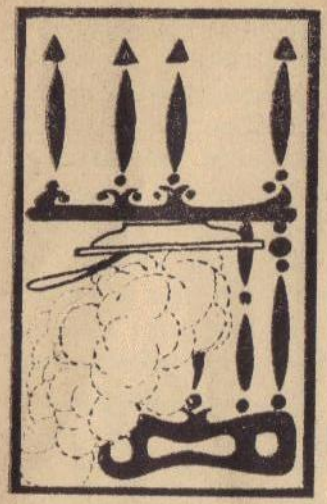

— Dar bine, Zoki, spuse bunica, pe masă se mănîncă, pe scaun se stă.

— Iar eu o să stau pe masă și o să mănînc pe scaun.

— Bine! rosti bunica și numai scoase o vorbă. Iar cînd Zoki Poki vru să mănînce, ea îi puse farfuria cu mîncare pe scaun și ieși din odaie.

Zoki Poki se uită la Lidia care mănîncă frumos, în timp ce el trebuie să se aplece pînă la scaun de pe care nu poate să ia măcar o-mbucătură. E flămînd ca un lup, dar încăpățînarea nu-l lasă să se dea jos.

Și-atunci ce să facă?

Cel mai ușor lucru e să plîngă. Și Zoki Poki începe să plîngă prelung, amarnic...

Tocmai atunci se întorc de la lucru părinții lui. Cum intră pe ușă îl întreabă îngrijorați:

— Ce-ai pățit, băiatule?

— Aoleleeeeu! plînge Zoki Poki mai abitir, bu... bu... bunica nu mă lă-la-lasă să mă da-dau jos de pe ma-ma-săăăă! Mă pu-pu-ne așa să mă-mă-mănînc! Aoleleeeeeu! Olelelecceu!

In aceeași casă cu Zoki Poki locuiește și un Figaro.

Acesta poate că este tot atît de cunoscut, cît și renumitul personaj din opera „Bărbierul din Sevilla", dar din păcate acest Figaro nu are nici-o legătură cu meseria acelulia.

Ehei, dac-ar fi știut cît de cît să țină foarfecele în mînă și doar pe ici, pe colo să mai fi ajustat părul lui Zoki Poki, e sigur că atunci ar fi fost tuns ca lumea întotdeauna.

Sau, poate că e mai bine așa!

Pentru că, doamne ferește! Cine știe ce ar mai fi fost în casa lui Zoki Poki, dacă acst Figaro ar fi știut să mînuiască foarfecele!

Iată, vi l-am desenat ca să-l vedeți și voi!

MAREA AVENTURĂ A LUI FIGARO

Cotoiul lui Zoki Poki este atît de gras, încît seamănă mai curînd cu o minge. Și cum toată lumea recunoaște asta, nimeni nu este în stare să explice cum de și-a căpătat el un nume care nici pe departe nu amintește de minge.

La urma urmei poate să aibă o importanță așa de maren umele pentru un cotoi? Era, ce-i drept, foarte cunoscut, ba chiar celebru, și celebrităților li se potrivesc numele frumoase, dar Figaro era dintr-aceia care nu dădeau atenție la așa ceva. El știa doar că-i place să se joace și iar să se joace și să se agațe de toate alea.

Da, ăsta-i adevărul, tare-i mai plăcea să-și bage nasul peste tot.

Așa de pildă îi făcea o mare plăcere lui Figaro să se agațe cu ghearele de poalele lungi și încrețite ale bunicii ori să rostogolească luleaua tatei pe sub pat, din care cauză el se mînia adeseori, sau să sară peste frumoasa umbreluță a mamei! Ce vă mirați așa? O dată a făcut una boacănă de tot: sărind din pat peste umbrela deschisă, lăsată să se usuce de ploaie, Figaro a sfîșiat-o pur și simplu cu ghearele! Vedeți? Și asta încă n-ar fi nimic, dar ce face el cu Zoki Poki nici nu se poate povesti.

Uneori vrea să-și pună laba lui murdară pe cel mai curat desen al băiatului, de parcă-ar pune o ștampilă; ori vrea să bea din fiecare cană cu lapte pe care trebuie s-o bea Zoki Poki. Dar cine-i dă! Sau vrea să-și bage capul în gheata lui Zoki Poki și așa, cu gheata-n cap să gonească prin casă, năuc.

Și cîte altele nu face cotoiul!

Dar, se vede treaba că cel mai mult îi place să alerge după muște. Cum vede o muscă, uită de sine. Sare după ea și peste bufet și peste soba aprinsă, ba pentru o muscă e-n stare să rămînă spînzurat pînă și de lustra din tavan. Cum o face și p-asta, nimeni nu știe. Săriturile lui sînt adevărate minuni de măiestrie.

Și cum toată lumea vorbește de el, îl laudă și-i povestesc năzdrăvăniile, îl ocărăsc și aruncă după el cu ce nimeresc, ori îl strigă toată ziua, și cum la tot pasul se aude numai numele cotoiului, se-nțelege că gloria lui Figaro crește pe zi ce trece.

Orice copil de pe strada lor îl cunoaște.

Dar nu se poate spune că toți îl iubesc în aceeași măsură în care și vorbesc despre el. Pe celebrități le admirăm, dar cînd e vorba de iubit, atunci e cu totul altceva.

Nu mai mult decît alaltăieri pe stradă se auziră voci:

— Figaro... pis... pis..... săracul Figaro... Figaro... pis, pis... Închipuiți-vă, bietul Figaro!

Unii îl compătimeau, alții îl batjocoreau, că așa e mai întotdeauna. Dar de fapt, iată ce se întîmplase.

Prin fereastra deschisă intrase în casă o albină. Bîzîia așa de tare, că te scotea din sărite.

Figaro își ciuli urechile și zdup, după ea!

Albina bîzîia pe fereastră, Figaro sări și se agăță de perdea! Albina pe tavan, el după ea... pe bufet, ea pe pat, iar el... sub pat, bezmetica albină lîngă ușă, el pe masă cu

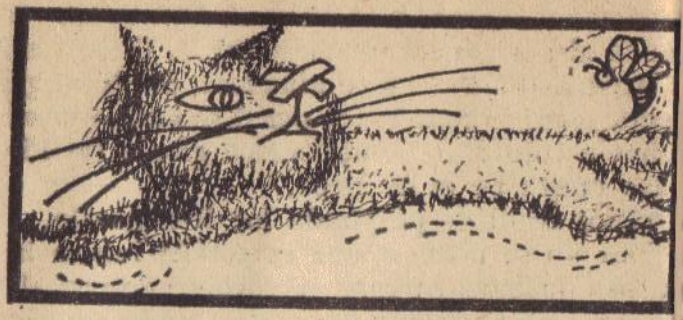

dinții înfipți în fața de masă! Deodată al bina zbură chiar la picioarele lui, iar furio sul Figaro hap! dă s-o înghită.

Ce s-a întîmplat în clipa aceea?

Figaro a slobozit un mieunat îngrozitor și dintr-un salt a fost sub pat, iar albina a rămas nemișcată la locul ei.

Dar Figaro n-a mai îndrăznit să iasă de-a colo. Toată ziua a rămas sub pat și n-a vrut să țină seama nici de rugămințile cele mai fierbinți ale lui Zoki Poki.

Iar cînd seara cu un mieunat jalnic își arătă capul, cu toții rămaseră cu gurile căs cate: ăsta era frumosul Figaro?

Ochii abia i se mai vedeau, iar nasul i se făcuse cît o pătlăgică. Numai coada și-o mișca într-un fel foarte ciudat, și după mișca-

tea asta se vedea că mîndrul Figaro parcă cerea, supus, îndurare.

Bunica îl luă în poală și începu să-l oblojească punîndu-i comprese reci pe locul unde fusese înțepat.

Și după cum zice o vorbă că: „cine s-a fript cu ciorba, suflă și-n iaurt", așa se întîmplă și cu el. După această pățanie, Figaro începu să fugă pînă și de muște! Iar asta era o treabă care nu se potrivea de loc cu un cotoi atît de celebru.

Și cînd vestea se răspîndi prin împrejurimi, gloria lui Figaro începu să se destrame. Pst... Pst... ați auzit ce i s-a întîmplat lui Figaro? Pst... pst...

PE STRADĂ

Astăzi Lidia și Zoki Poki nu prea au c face. Se plimbă amîndoi plictisiți în juru blocului, băiatul răsucind în mînă un căr bune.

— Desenează-l pe Figaro! îl roagă Lidia

Zoki Poki se apropie de zid și începe s deseneze. El știe, ce-i drept, să deseneze cît ceva, foarte frumos, iar pe Figaro cu ati mai mult știe să-l facă.

— Desenează-i și un os! îi propune Lidia Să aibă și el o ocupație.

Zoki Poki desenează și osul.

Odată trebușoara asta terminată, copii își continuă plimbarea în jurul clădirii.

— Desenează o găinușă! îl roagă din no Lidia și Zoki Poki se execută pe loc.

— Fă-i și un puișor!

Și astfel, o găinușă și-un puișor rămîn pe zid, iar Zoki și Lidia își continuă plimbarea.

— Acum desenează-mi niște rotițe... cît mai multe rotițe.

Și Zoki Poki iarăși se apropie de zid și cu cărbunele pe care-l ține în mînă desenează multe, multe rotițe.

— Fă-mi și-o trestie luuuungă, luuuungă, uite, pîn-acolo de lungă!

Zoki Poki doar apasă cărbunele de zid și începe să alerge. Pe albul lui se întinde cît ai clipi din ochi o linie neagră și lungă cît ține blocul. Aceasta este trestia pe care a cerut-o Lidia.

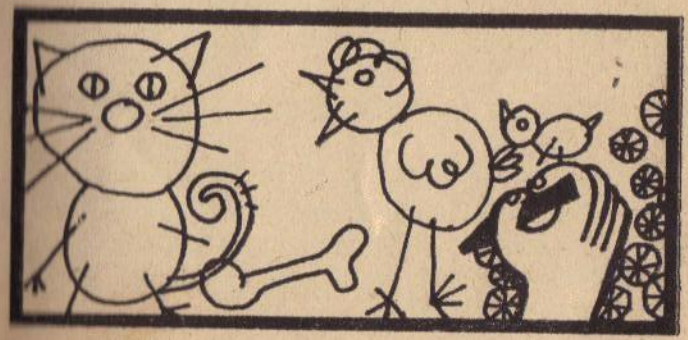

Dar la capătul zidului, Zoki Poki simte că nu mai are cărbune în mînă. Se terminase. Deodată în fața lor apare un om bătrîn.

— Ce e asta? îi întreabă el pe copii.

— Care? se miră Lidia.

— Blocul ăsta e al vostru?

— Al nostru, sigur că e al nostru, spune Zoki Poki făcînd și el pe miratul. Eu stau la etajul patru, iar Lidia la trei...

— Bine, zice omul, dar așa trebuie să arate blocul vostru, urît?

— Nu e urît, răspunde Zoki. Acestea sînt tablouri, așa cum sînt cele de la grădinița Lidiei.

— Măi, măi, măi, se minunează omul. Trebuie să ștergeți imediat toate „tablourile" astea.

— O, nu se poate, protestează Zoki Poki și pe loc îl apucă tristețea la gîndul că va avea atîta de lucru!

— Se poate, se poate, cu o cîrpă și cu puțină apă caldă.

— Dar noi nu putem să facem treaba asta. Noi... noi sîntem mici, spune Zoki Poki și se chircește de tot, ca să pară și mai mic.

— Bine, atunci o să vă trag de urechi ca să mai creșteți!

— Asta nu! îl oprește Lidia. O să șterg eu totul, nene. Vă dau cuvîntul meu. Precis.

— E, tu ești o fetiță bună și cuminte, zice omul cel bătrîn. Dar ia spune-mi, cînd o să le ștergi?

— Păi, se-nțelege, nene, cînd oi crește mare! N-aveți nici o grijă, doar v-am dat cuvîntul. Și cuvîntul e cuvînt!

CINE-I CUCULEȚ?

Astăzi copiii mai mari din blocul lui Zoki Poki se laudă care mai de care că sînt curajoși. Printre ei se grozăvește și eroul nostru.

— Și eu sînt curajos! le spune el.

Dar băieții mai mari nu-i dau nici o atenție.

— Și eu sînt curajos, repetă Zoki Poki mai tare, și se vede cît de colo că se simte foarte jignit că nu e luat în seamă.

Dar și de data asta nimeni nu-și întoarce capul. Cuvintele lui se pare că nici n-au fost auzite de cineva.

— Hei, voi n-auziți? se răstește Zoki Poki la băieții mai mari, și eu sînt curajos!

Abia acum catadicsesc cîțiva să-și întoarcă privirile mirate spre el.

— Cine-i curajosul? întreabă unul.

— Eu! se umflă în pene Zoki Poki.

— Tu, mă? Păi tu ești un cuculeț, ești băiețelul mămichii, îi spun copiii cei mari. Te cunoaștem noi.

— Ba nu sînt cuculeț. O să vedeți! voi și se vîră în sufletul lor.

Dar băieții nu-l mai ascultă și-l împing cît colo, ca să-i lase în pace.

Tocmai atunci de după colț se ivește un omnibuz roșu.

Jignit și mîniat cum era, Zoki Poki parcă prinde aripi și-o ia la goană spre el.

Cineva scoate un țipăt, urmat de-un scrîșnet cumplit de frîne. Băieții cei mari își întorc privirile într-acolo și rămîn cu gurile căscate!

În fața roților uriașe ale omnibuzului, un copil a rămas încremenit de spaimă, cu chipul galben ca ceara. Acesta este Zoki Poki.

Abia acum își dă seama ce ispravă era să facă! Picioarele îi tremură și i se pare că pămîntul se învîrtește cu el. Cum omnibuzul rămâsese nemișcat, ar fi fugit cu cea mai mare bucurie din fața acestei namile cu două etaje, dar nu mai avea putere s-o facă.

Șoferul, la fel de galben la față, își șterse năduşeala de pe frunte și strigă la Zoki Poki.

Dar el nu se mișcă. Privește absent la pletonii care s-au adunat în jurul lui, speriați, iar inima îi bate gata-gata să-i spargă pieptul. Alte mașini, venite din urmă claxonează insistent, dar el nu știe ce să facă.

Atunci șoferul își revine, coboară din cabină, îl ia pe Zoki Poki de urechi și îl duce așa, aproape tîrîș, pînă pe trotuar.

Băieții fac roată în jurul lui.

El abia acum își vine în fire, și se gîndește: „Aoleu, cît a fost de groaznic. Niciodată n-o să mai fac una ca asta... niciodată!“

Iar în fața copiilor mai mari își umflă pieptul, ca și cum primise o decorație pentru vitejia sa, și în timp ce îi revenea culoarea în obraji, zise:

— Ați văzut?... Ați văzut, mă, cine-i cuculeț? Șoferul! N-a avut îndrăzneala... să mă calce!

ZOKI POKI A FOST ÎN PARC

Zoki Poki a fost să se plimbe în parc. La întoarcere îl întrebară:

— Ce-ai văzut acolo, Zoki?

Băiatul parcă de mult ar fi așteptat această întrebare. Știa el că așa sînt întrebați deseori copiii, ca să se învețe să observe tot ce este în jurul lor.

Dar cum Zoki Poki era totdeauna pregătit pentru orice, și mai ales să le facă plăcere celor mari, începu să înșire:

— Am văzut un nenea. Mamăăă, cît era de caraghios! N-avea ce face și cu un băț împungea toate hîrtioarele pe care copiii le împrăștiau prin parc. Apoi și le îndesa într-o traistă să le ducă acasă.

Cei mari rîseră și continuară să-l întrebe:

— Și altceva ce-ai mai văzut?

— Am văzut o mamă cu un copil, șezînd amîndoi pe-o scîndură lungă ce se tot clătina...

— Acolo unde se joacă cei mici?

— Da. Dar ce mamă rea! Ea stătea pe unul din capetele scîndurii, iar copilul pe celălalt. Cînd copilul se apropia de pămînt, ea smucea scîndura așa de tare, încît copilul zbura iar sus. O, sărăcuțul de el, nu îndrăznea nici măcar să plîngă! Dacă l-ați fi văzut!

— Oh, oh, ziseră cei mari și rîseră din nou.

— Dar altceva ce-ai mai văzut?

— Altceva?

— Altceva...

— Am văzut un copil mic, care ședea într-un cărucior și îl păzea pe bunicu-său. Bunicul moțăia, iar copilul dădea din mîini, ca să gonească mușteleare-i bîzîiau pe la nas!

— Oh,oh, făcură iar cei mari și rîseră din nou.

—După aceea am văzut un copil mai mare care se juca în iarbă. Nenea paznicul l-a văzut și a alergat după el strigîndu-i: „Ia vino-ncoace să-ți arăt eu ție, nerușinatule!“ Dar copilul era neascultător și în loc să se apropie, a luat-o la fugă.

Cei mari rîseră și de data aceasta.

Zoki Poki se bucură cînd cineva rîde, dar nu vrea în ruptul capului ca alții să rîdă de el.

De aceea zise:

— Eh, dacă rîdeți la tot ce vă spun, atunci nu vă mai spun nimic!

Și bătînd din picior, supărat, fugi afară să se joace.

POVESTE DESPRE COCOȘUL CEL TRIST

Vă este cunoscut că Zoki Poki locuiește într-o casă cu multe etaje din centrul orașului. Și întrucît atît în fața, cît și în spatele casei nu există curte, părinții lui țin un cocoș tocmai în pod. Asta, se-nțelege, nu este îngăduit, dar cocoșul este atît de frumos, că pe nimeni nu-l lasă inima să-l taie.

În fiecare dimineață Zoki Poki împreună cu bunica duc cocoșului de mîncare.

De cîte ori intră ei în pod, de fiecare dată găsesc cocoșul stînd cuminte într-un colț: nici nu se smucește, nici nu fuge, stă doar așa și se uită la Zoki Poki cu niște ochi plini de curiozitate.

— Bunico, întreabă deseor băiatul, ce are cocoșul ăsta de stă așa?

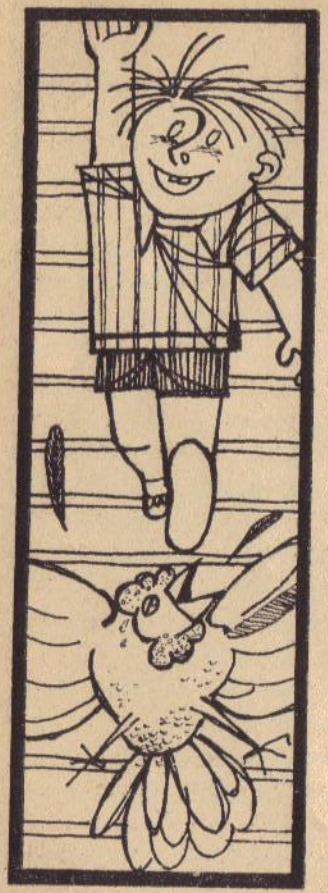

— E trist, copile, îi răspunde bunica.

— De ce să fie trist?

— Pentru că stă în pod, Zoki! Care cocoș n-ar vrea să stea afară?

Stă copilul și se gîndește: tare-i rău cînd cineva e trist. Ce-i de făcut cu cocoșul ăsta? Să fie lăsat și el numai un pic pe stradă, de pildă... ă?... Cam cum ar fi?

După ce coborîră din pod și intrară în apartament, Zoki Poki se urcă din nou pe furiș și începu să fugărească biata pasăre pe scările blocului, în jos.

La început, cocoșul i-a aruncat o privire foarte nedumerită, dar după aceea, ca și cum ar fi înțeles despre ce e vorba, începu să alerge pe scări bătînd vesel din aripi.

La cotituri și le desface, de parcă ar fi avion, sare și scoate niște cîrîituri vesele cît îl ține glasul. Zoki Poki aleargă după el, se potlenește, cade și strigă și el cît poate în urma lui.

Ușile apartamentelor se deschid una după alta. Locatarii ies din case alarmați, și cînd văd cocoșul, cred că acesta a scăpat și trebuie prins.

O iau cu toții după cocoș, iar biata pasăre, speriată de-a binelea, se opintește în aripi și zboară în stradă!

Forfota din stradă îl amețește puțin. Se oprește o clipă, privește în jurul său, cercetează și se umflă în pene. Se vede bine că e speriat, dar și fericit totodată.

Și Zoki Poki e la fel de speriat și de fericit. El nu se gîndește la necazurile pe care le poate provoca un cocoș pe-o stradă aglomerată.

— Bunicuțo, se roagă el, nu-l prinde, nu-l prinde!

Dar nimeni nu-l ascultă pe Zoki Poki și el începe să plîngă.

Pe stradă trece un autocamion și frumosul cocoș e cît pe-aci să fie strivit sub roțile lui uriașe. În urma camionului vin în goană două limuzine, un autobuz și niște motocicliști cu vindiacurile fluturînd în vînt. Cocoșul

se zăpăcește de tot. Bate din aripi înnebunit și aleargă de la un trotuar la altul. Oamenii care se agită să-l prindă, îl bagă și mai mult în panică. Abia scapă de ei și iar se pomenește în fața roților vreunui autobuz, sau a unui cărucior de copil, ori încurcîndu-se printre picioarele vreunui pieton. Ah, ce harababură!

Se oprește circulația!

Vine milițianul, și bunica lui Zoki Poki trebuie să plătească amendă. În orașe animalele domestice nu îndrăznesc să se plimbe pe stradă, lucru care trebuie știut și respectat. Numai că Zoki Poki și frumosul cocoș n-aveau de unde să știe una ca asta!

Eh, acum pintenatul trebuie dus din nou în pod.

Dar după cele întîmplate parcă se schimbase ceva în viața cocoșului. Lui Zoki Poki i se pare că acesta înțelege că și aici are prieteni. Altfel de ce-ar alerga așa de vioi spre el în fiecare dimineață cînd își arată capul în ușa podului? Cocoșul cel mare și frumos parcă nu mai e tirst.

Și asta, oare, se datorează prieteniei lui Zoki Poki, sau a înțeles în cele din urmă lighioana că în marile orașe e mai cuminte să stai în pod decît s-alergi bezmetic pe străzi?

UN MUSAFIR DE LA ȚARĂ

Zoki Poki are un musafir. Un băiețel dintr-un sat îndepărtat, copilul unui prieten al tatălui său. Îl cheamă Tole.

Și acest Tole tace tot timpul.

Șade pe scaun cu mîinile încrucișate și privește fix covorul. Dar lui Zoki Poki i se urăște cu tăcerea asta. Vrea să-l facă neapărat să vorbească. Și fiindcă nu știe cum să procedeze, îi spune plin de îngîmfare:

— Voi n-aveți case cu etaj la țară, nu-i așa?

— N-avem! bolborosește Tole, ca și cum el ar fi vinovat de asta.

— N-aveți nici cinematograf!

— N-avem...

— Nici teatru, nici circ, nici străzi largi, nici trotuare, nu aveți nici ascensoare, nici magazine mari, nici autobuze și nici...

— N-avem! abia bîiguie Tole.

— N-aveți nici sobe electrice, nici terase...

— Dè, n-avem...

— Păi ce aveți atunci?

Și Zoki Poki, dus pe gînduri, se crede biruitor.

Tole își saltă capul și începe să se gîndească.

— Păi... avem... avem curte. Voi aveți curte?

Zoki Poki se scarpină după ureche.

— E, curte n-avem... D-aia ținem și cocoșul în pod!

Tole prinde curaj.

— Dar cîmp aveți?

— N-avem! răspunde Zoki.

— Păi vezi?! Și unde vă cresc merele, perele, strugurii? Pe terasă?

Zoki Poki se supără.

— Bine, bine. Și altceva?

— N-aveți nici vaci, zice Tole, nici bivoli, nici moară... nu-i așa? Nici gîrlă, spune drept!

— N-avem, recunoaște Zoki. Dar să vedem, te mai poți lăuda cu ceva?

Tole abia acu' începe să-și dea drumul.

— Cum să nu! Ia spune, voi aveți munte?

— Munte? se miră Zoki Poki. Cine poate să aibă munte?

— Cum cine, noi! Muntele e chiar lîngă casa noastră.

— Ia te uită, ia te uită, se minunează Zoki Poki și amuțește.

Tocmai atunci intră bunica plină de aluat pe mîini.

— Of, zice ea necăjită. Iar s-a oprit curentul. Nu mai am unde coace plăcinta.

— Noi, la țară, avem o polată cu cuptor dedesubt, zice Tole, iar voi vă amărîți cu sobe electrice!

Cade pe gînduri Zoki Poki și se gîndește, se gîndește... și deodată se luminează la față.

— Foarte bine, își zice el, ei au ce n-avem noi, și noi avem ce n-au ei. Asta-i! Și nu e rău de loc!

Gîndul acesta îi alungă repede supărarea și pe chipul său înflorește un zîmbet plin de prietenie pentru musafirul de la țară.

De multe ori ați auzit pînă acum de bunica lui Zoki Poki.

Dar probabil că nu știți următoarele:
că e cea mai frumoasă bunică din lume;
că e cea mai bună bunică din lume;
că e cea mai scumpă bunică din lume.

Poate că o să ziceți: „Uf, o bunică, acolo, cum sînt toate bunicile! Cu ochelari pe nas și cu doi dinți în gură!"

Ei, și?!

Priviți-o bine și țineți minte: nici un cuvînt rău despre ea în fața lui Zoki Poki!

Ar exploda ca o bombă!

Și dacă vă dă mîna, n-aveți decît să încercați!

CÎND SE SUPĂRĂ BUNICA

Odată bunica s-a supărat pe Zoki Poki. Nu mai știu din ce pricină, dar știu că-i spuse: „Să-ți fie rușine, Zoki, nici nu vreau să mai vorbesc cu tine."

Dar cu cine să vorbească Zoki Poki dacă nu cu bunica. În toată casa nu mai e nimeni. Părinții sînt la lucru, iar Lidia la grădiniță.

Stă el și se socoate:

— Chiar dacă te fac să rîzi, bunicuțo, tot n-o să vorbești cu mine?

— Nu, zice bunica, n-o să reușești.

Atunci Zoki Poki ia vaza de fructe, o pune-n cap și zice:

— Ia te uită, bunicuțo, nu-i așa că sînt simpatic?

Bunica îl privi cu atenție, dar nici nu zîmbi măcar.

Zoki Poki își mînji fața cu funingine, iar cu rujul mamei își desenă niște mustăți caraghioase.

Dar bunica nu rîse nici de astă dată.

Atunci Zoki se duse în baie, luă peria de praf, și plin de importanță începu să deretice princasă.

Bunica păru că nici nu-l observă, darmite să mai și rîdă!

Zoki Poki strigă cît putu:

— Știraki, buki, kiki, bum!

Dar nici cu asta nu obținu vreun succes.

Nu știa ce să mai inventeze. Bău un pahar cu apă, îl trase pe Figaro de coadă, privi pe fereastră, desenă un omuleț cu șapte picioare, dar totul fu degeaba! Fără bunicuța lui se simțea foarte singur.

În cele din urmă se hotărî.

Luă de pe masă garafa cea pîntecoasă, închise ochii și o deșertă în cap!

Apa plescăi pe podea, iar bunica sări ca arsă.

— Mă, nepricopsitule, neastîmpăratule, o să-ți dau o mamă de bătaie s-o ții minte cît oi trăi!

Dar Zoki Poki acum e fericit! El era pregătit pentru orice:

— Ce dacă mă bați, bunicuțo, ce dacă? Bate-mă, bate-mă cît vrei! Numai te rog, te rog din suflet, vorbește-mi...

GRIJĂ

— Bunico, întreabă odată Zoki Poki, eu cînd mă-usor?

Bunica se arată mirată de această întrebare, dar îi răspunde:

— Cînd o să crești, Zoki.

Lui Zoki Poki răspunsul acesta i se păru foarte neobișnuit. El totdeauna era convins că a crescut destul, numai că alții nu prea vor să recunoască asta.

— Oare n-am crescut destul? întreabă el pentru orice eventualitate.

— E, mai ai nevoie un picuț. Și apoi mai trebuie să și iubești pe cineva.

— Cum să iubesc?

— Cum mă iubești, de pildă, pe mine.

— Doar atît?

— Doar atît!

— Păi atunci eu mă-usor cu tine, bunicuțo... Numai că... nu-i așa că o să-mi spui cînd o să fiu mare?

SUPA FIERBINTE

De o sută de ori i s-a spus lui Zoki Poki că nu se poate să mănînce supa fierbinte, fiindcă i se strică dinții. Și tot de atîtea ori Zoki Poki a răspuns:

— Ba se poate!

Astăzi nimeni nu i-a zis nimic lui Zoki Poki despre supă.

De aceea, cum i s-a pus farfuria în față, el a sorbit imediat din ea și... s-a fript!

Tatăl lui, prefăcîndu-se că n-a observat, zise:

— Ah, supa asta e foarte fierbinte!

— Nu e fierbinte, răspunse Zoki.

— Atunci de ce nu mănînci?

— Așa.

— Ah, zise mama, dimpotrivă, supa parcă e prea rece, nu-i așa, Zoki?

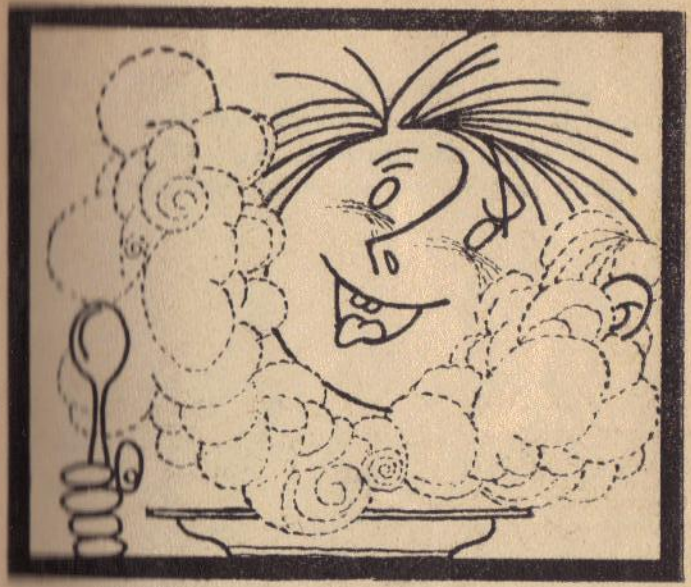

— Nu e rece, spuse Zoki Poki.

— Ba e rece, zise cu încăpățînare maică-sa. Uite!

— Nu e rece, mamă, dacă-ți spun eu! strigă Zoki Poki.

— Și eu îți spun că e rece!

— Iar eu îți spun că e fierbinte!

Fierbinte? se miră și bunica, de la care el nădăjduia un sprijin. Fierbinte, spui? Ei bine, asta n-o poți dovedi!

— Ba pot!

— Nu poţi!

— Cum să nu pot! scînci Zoki Poki ş
scoase limba roşie ca focul. Poftim!

— E bine, rîse bunica, Zoki al nostru şti
de-acum încolo ce-i aia supă fierbinte!

JOCUL

A venit iarna şi a căzut prima zăpadă. Afară totu-i îngheţat.

Bunica l-a îmbrăcat bine pe Zoki Poki, i-a pus căciulă călduroasă şi a coborît cu el pînă-n faţa blocului ca să se joace cu copiii.

Dar copiii nu-l primiră în jocul care tocmai începuse, fiindcă nici el şi nici Lidia nu-l ştiau.

Asta-l mînie foarte tare pe Zoki Poki. El o chemă pe Lidia şi-i zise:

— Vino, Lidia, să ne jucăm singuri! Găsim noi să facem ceva!

— Dar ce? începu să se gîndească Lidia, rotindu-şi ochii de zor.

— Ştiu eu! O să facem un om. Unul de-adevăratelea, nu de zăpadă. Şi Zoki Poki ia un bulgăre de zăpadă, îl strînge bine în pumni şi-l

pune pe pămînt. Peste el pune o piatră roșcată pe care o scoate de sub zăpadă.

— Privește, zice el, iată un om! Nu te uita că are capul de piatră.

Lidia privește „omul" din toate părțile.

— Aha, acesta-i va să zică un om. Stai să fac și eu unul.

— Ce vrei să faci?

— Cum ce, om.

— A, nu, asta nu se poate! Omul l-am făcut eu!

— Păi și eu fac. Pot și eu.

— Să nu-ndrăznești. Al tău n-o să fie bun.

— O să fie, Zoki Poki!

— Nu. Eu am făcut primul și omul meu e cel mai bun.

Și dacă Lidia n-ar fi cedat, s-ar fi certat desigur.

— Bine, zice ea, atunci hai să facem o plită, Zoki. Vrei?

— Vreau. Plită se poate.

— Dar tingire?

— Și tingire se poate.

— Gătim și mîncare, da?

— Bine! Dar pentru cine?

— Asta-i bună, dar mamele noastre pentru cine gătesc? Pentru noi! Am putea găti pentru cotoiul tău și pentru... cocoș.

— Bine.

Lidia ia acum un bulgăre de zăpadă, îl bătătorește și îl așază pe pămînt. Aceasta e plita. Dintr-un alt bulgăre, mai mic și pe care-l găurește puțin la mijloc ca să se deosebească de plită, face tingirea.

— Acu' hai să cumpărăm ceva pentru prînz, zice Zoki Poki.

El se duce după colțul casei și curînd se întoarce cu mîinile pline de așchii înghețate și pietricele mărunte.

— Știu c-o să avem un prînz... strigă Lidia ca s-o audă și ceilalți copii. O să fie gata numaidecît!

Și începu să mestece cu un bețișor în tingire.

Jocul acesta îi atrase și pe ceilalți copii.

— Ce faci, Lidia? o întrebară ei.

— Gătește masa de prînz, răspunde cu importanță Zoki Poki.

— Oho-ho! rîd copiii. Ce prînz mai e și ăsta?

— Carne de așchii și fasole de pietricele, răspunde Lidia foarte serioasă.

— Oho-ho! Aveți și supă?

— Avem, avem!

— Și din ce e făcută supa asta așa de gustoasă? chicotesc copiii.

— Din oase... din oase de gheață!

— Oho-ho, hohotesc copiii, ținîndu-se de burtă. Desigur că aveți și salată?

— Avem! răspunde Lidia îmbufnată. Salata e... salata e de zăpadă. Nu-i așa, Zoki Poki?

— Dar prăjituri? Unde vă sînt prăjiturile?

— Avem și prăjituri! răspunde înțepată Lidia care începe să se înfurie: o să crăpați de ciudă, fiindcă avem și prăjituri!

— Da, da, o să crăpați de ciudă! spune și Zoki Poki.

— Dar din ce sînt făcute prăjiturile? continuă copiii să-i necăjească.

— Din... din... începe Lidia mînioasă, dar nu poate să-și amintească. E gata să izbucnească în plîns, de ciudă, dar spune:

— Prăjiturile sînt din... nimic!

Iar Zoki Poki adaugă, încruntîndu-se:

— Și pentru voi n-avem! Prăjiturile le-am și mîncat!

Zoki Poki are multe jucării:

și tren cu motor,
și avion,
și limuzină,
și bicicletă,
și tractor,
și macara,
și mingi,
și trompete.

Dar jucăria la care ține cel mai mult este Ursulețul de pluș.

Fiindcă Ursulețul de pluș poate să-l ia cu el în pat, poate să-i vorbească, să-i facă lacrimi și mustăți artificiale, poate să-l și bată.

Ursulețul de pluș e ca și viu.

Tocmai de aceea îl iubește Zoki Poki cel mai mult.

ȘI URSULEȚUL ARE GRIPĂ

Zoki Poki e bolnav de gripă. Nenea doctorul a zis că trebuie să rămînă în pat, dacă vrea să se însănătoșească repede.

Dar lui Zoki Poki i se urăște să stea singur în pat. Părinții sînt la lucru, iar bunica gătește la bucătărie.

— Bunico! strigă deodată băiatul, dă-mi Ursulețul să mă joc cu el.

Bunica vine spre el, dar își dă seama că Zoki Poki se va dezveli dacă-i va da Ursulețul.

— Ursulețul? se miră ea. Păi nu ți-e milă de el, Zoki? Dacă o să stea lîngă tine, se va îmbolnăvi și el de gripă.

Se gîndește Zoki Poki, se gîndește, și nu are ce să zică. Bunica se duce iar la bucătărie și lui îi vine și mai greu, așa, singur.

Afară plouă și geamurile șiroiesc de apă.

— Bunico, strigă din nou Zoki, vino repede-ncoace, repede...

Bunica se apropie de el:

— Ce e, Zoki?

— Cum, nu știi? Și Ursulică e bolnav de gripă!

— Cum așa? se miră bunica și se îndreaptă spre Ursulețul ce pare trist, cum stă aruncat într-un colț.

— Thatha, thhhaaa, tușește Zoki Poki în spatele ei, schimbîndu-și glasul, și zice: Auzi cum tușește Ursulică! A răcit!

— Păi ce-i de făcut, Zoki? se miră bunica.

— Adă-l lîngă mine în pat. Să se încălzească și el, bunico. Așa o să ne însănătoșim amîndoi.

— Bine, zice bunica. Dar va trebui să luați tot amîndoi și medicamentul. Ursulețul știu că o să-l ia, că el vrea să se facă sănătos, dar tu o să-l iei?

Zoki Poki stă și chibzuiește.

— Altfel nu ți-l dau! spune categoric bunica.

— Îl iau și eu, răspunde Zoki Poki și-și întinde mîinile către Ursuleț.

Bunica așază Ursulețul în patul băiatului.

— Dar ai grijă să nu vă dezveliți. Pentru că atunci Ursulețul o să răcească și mai rău, și ți-l iau înapoi.

Acum Zoki Poki și Ursulețul lui stau cuminți în pat, acoperiți pînă la nas cu plapuma.

Zoki Poki îi vorbește Ursulețului încetișor, și-l trage de picioare pe sub plapumă, iar bunica își vede liniștită de treburi.

ZOKI POKI SE JERTFEȘTE

Nenea doctorul a venit să-l consulte pe Zoki Poki și între altele spuse că va trebui să-i ia puțin sînge pentru analiză.

Apoi se întoarse și către Zoki Poki:

— O să ne lași să te înțepăm un pic?

Zoki Poki, se-nțelege, că habar n-are ce-i aia, dar ca să nu-l creadă fricos, zice:

— Și... de ce nu?

Și-așa se face că l-au dus pe Zoki Poki la policlinică. L-au dus împreună cu Ursulețul, fiindcă nu vroia să se despartă de el.

Pe drum îi tot spunea:

— Noi nu ne temem de nimic, nu-i așa, Ursulică? Să vezi ce ușoară e înțepătura asta! Trece numaidecît!

Și în timp ce Zoki Poki îl strînge pe Ursulică la piept, acesta mișcă din capul slăbit de atîta... joacă, de parcă ar încuviința.

La policlinică îi întîmpină un om în halat alb.

— Aa, zice, tu ești Zoki Poki? Păi noi am auzit multe lucruri despre tine.

— Ce ați auzit? întreabă Zoki Poki.

— Păi asta, că ai fi foarte curajos!

Nu, nu-l păcălesc ei pe Zoki Poki. A înțeles el imediat că cei de-aici vor să-l încurajeze ca să nu se sperie de înțepătură. Nu, nenea ăsta n-a auzit nimic despre el. Parcă nu tot așa spune și bunicuța cînd îi dă din prafurile alea amare?!

Dar Zoki Poki nu zice nimic. El este gata să suporte totul, numai pentru ca nenea în halat alb să nu creadă despre el că e fricos.

— Acu', Zoki Poki, să fii cuminte! îi spune nenea.

— Păi eu sînt cuminte!

— Perfect! spune nenea în halat alb. Acum, Zorki Poki, o să te înțepăm un picuț cu acul acesta în vîrful unui deget. De aceea să-mi spui care dintre degetele tale e mai puțin cuminte.

— De ce?

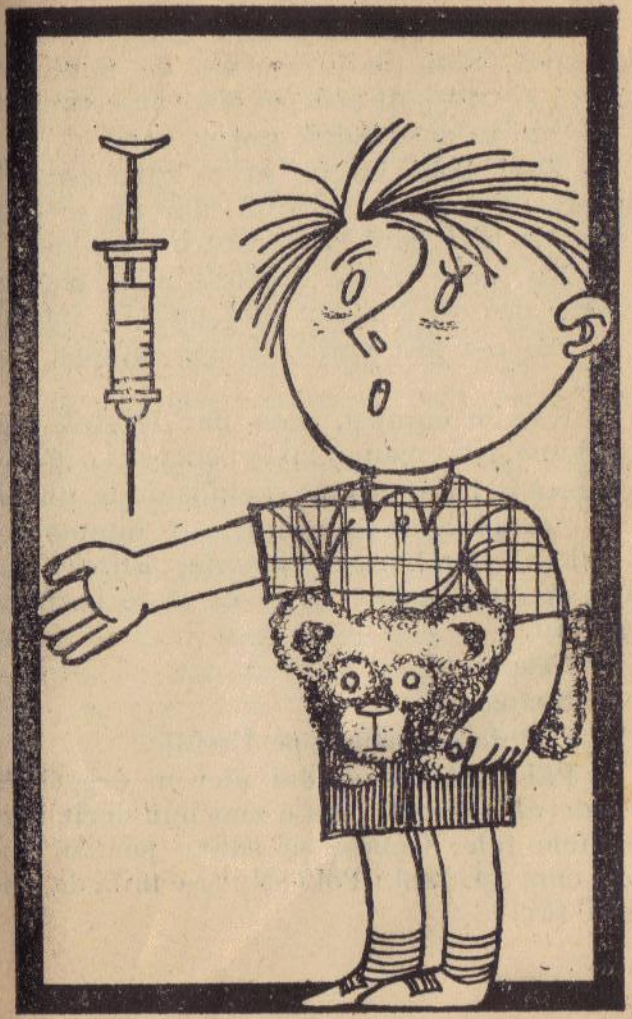

— Pentru ca pe acela să-l înțepăm. Drept pedeapsă. Să-i fie învățătură de minte! Să știe că și tu-l poți pedepsi cînd nu e cuminte.

— Stai să mă gîndesc puțin, nene.

Și Zoki Poki începe să se gîndească. Își cercetează degetele pe rînd, dar nu se poate hotărî la nici unul. De toate îi pare rău.

— Nu, nene, toate degetele mele sînt cuminți, zice el. Nu dau nici unul la înțepat.

— Păi n-a fost vorba că ești curajos, Zoki Poki?

— Eu sînt curajos, nene, dar degetele mele sînt bune. Nu vreau să mi le pedepsiți degeaba.

Nenea în halat alb stă și chibzuiește un pic.

— Atunci ești de acord să-l înțepăm pe Ursulețul tău bun și cuminte? Fiindcă trebuie să înțepăm pe cineva ca să te însănătoșești tu.

— Neapărat?

— Neapărat!

— Dar de ce tocmai pe Ursulică?

— Păi dacă tu nu dai nici un deget? Iar Ursulețul, săracul, cum e mai bun decît toate degetele tale, trebuie să sufere pentru tine. Vezi cum ești, Zoki Poki! Nu ți-e milă de prietenii tăi!

— Ba mi-e milă. Eu m-am jucat frumos cu Ursulică. Și... o să-l doară, nene?

— Ooo, pe el o să-l doară rău de tot, fiindcă e urs. Și o să se supere pe tine, fiindcă l-ai trădat. Ba s-ar putea să se și rătăcească pe undeva, doar așa, ca să nu mai rămînă cu tine!

Zoki Poki se uită la nenea în halat alb fără să-l creadă, dar deodată își întinde mîna. Iar acesta, repede-repede, doar un pic îi înțeapă vîrful degetului și totul fu gata.

— Numai atît? întreabă Zoki Poki surprins.

— Numai atît, răspunde nenea și rîde.

Dar în drum spre casă, Zoki Poki îi arată lui Ursulică degetul înțepat și-i zice:

— Vezi, m-au înțepat pe mine în locul tău! Acu' ia aminte, să nu mi te pierzi pe undeva, fiindcă atunci, drept pedeapsă, o să te dau pe mîna doctorului să-ți înțepe toate degetele! Și să mai știi că eu am suferit în locul tău. M-am jertfit pentru tine! Să nu uiți niciodată asta!

CE E CARAGHIOS?!...

Multe lucruri caraghioase mai sînt și pe lumea asta!

Să mori de rîs, nu alta!

În timp ce afară viscolește, Lidia și Zoki Poki privesc pe fereastră. La un moment dat, Lidia zice:

— Ce caraghioasă e zăpada asta, Zoki! și începe să rîdă, umflîndu-și obrajii: Hahahahe, hahahahe!

— Tiii, ce caraghioasă e! o ia Zoki Poki în zeflemea, imitînd-o: Hahahahe-hahahahe!

Și ca să-i arate cît e de caraghioasă, își umflă și el obrajii și rîde:

— Hohohoho, hohohoho!

Dar Lidia nu se sinchisește de asta.

— Vai, Zoki Poki, zice ea, ce caraghios e copilul ăla! Privește-l! Hahahahe, hahahahe!

— Hahaha, hohoho, mamăăăă, ce caraghios e! rîde Zoki Poki, și ca să fie și mai caraghios, adaugă și un: Huhuhu!

— Dar copacul acela, Zoki Poki! Hahahahe, hahahahe...

— Hahaha, hohoho, huhuhu! Obrajii lui Zoki Poki sînt gata să plesnească. Lidia i se pare foarte caraghioasă. De atîta rîs abia mai răsuflă.

— Zo... Zoki, Po... Poki, Zo... Zoki... se înecă ea.

— Hahahahe, hahahahe!

Acum și lui Zoki Poki totul i se pare caraghios. Privește la Lidia care se înecă de atîta rîs și izbucnește și el:

— Aaa... a... cu' ce ți se pa... pa-re ia... ia-răși caraghios, Lidia? Huhuhu, huhuhu!

— Mă fa... fa-ce să rîd acest HUHUHU!

— Iar pe mine HAHAHAHE-ul tău. O, hohoho!

— Și acest HOHOHO... cît e de... cît e de caraghios, Zoki Poki!

Lidia se prăpădește de rîs. Acum amîndoi se țin cu mîinile de burtă și rîd. Iar ca să fie și mai caraghios, Zoki Poki rîde așa:

— Hahihihooo, huhuhaaa!

Iar Lidia, cu un ultim efort abia reușește să adauge:

— Hehuha!

Oh, într-adevăr, multe lucruri caraghioase mai sînt și pe lumea asta!

Să mori de rîs, nu alta!

Numai să vrei!

O ÎNTÎMPLARE DE ANUL NOU

O dată pe an e Anul nou.

Asta o știu toți copiii, o știe chiar și Zoki Poki. Dar el a mai aflat și altceva: că la această veselă sărbătoare, părinții săi sînt gata să-i îndeplinească orice dorință.

Asta-l bucură nespus de mult pe Zoki Poki.

El îi chemă pe copiii din blocul lui și împreună împodobiră un brad înalt în ceamai mare cameră din apartament. Părinții copiilor aduseră jucării, bomboane învelite în hîrtie lucioasă și diferite globuri colorate.

Dar pe lîngă toate aceste jucării, cel mai frumos era un Moș Gerilă de ciocolată, pe care copiii l-au fixat în vîrful bradului.

Cînd totul fu gata, copiii plecară acasă avînd grijă să-l însărcineze pe Zoki Poki cu paza

bradului împodobit, ca nu cumva motanul lui neastîmpărat să-l strice. Iar mîine, chiar în prima zi a Anului nou, copiii vor veni aici, vor cînta cîntece frumoase și se vor veseli.

Ei, și Zoki Poki a privit însărcinarea cu multă seriozitate.

O să păzească bradul acesta cum n-a mai păzit nimic pînă acum. Sarcina e sarcină. Cu atît mai mult cu cît ea ți-a fost încredințată de tovarășii tăi. Gata, nu se mai discută. Nici n-o să se miște de lîngă el.

Seara, Zoki Poki ceru să doarmă în camera cea mare, împreună cu bradul cel frumos. La început ai lui se cam împotriviră, dar cum într-o zi ca asta întotdeauna i se făcea pe voie, pînă la urmă cedară.

Bine!

Dar a doua zi cînd copiii din bloc veniră sub bradul împodobit, văzură că uriașului Moș Gerilă de ciocolată îi lipsește un picior!

Și astfel începură necazurile.

Dragan, care era căpetenia copiilor din bloc, se apropie de brad și-l cercetă cu luare aminte pe Moș Gerilă.

După care declară solemn:

— Piciorul a fost mîncat. Nu încape nici o îndoială.

— Mîncat! exclamară uimiți copiii și totodată revoltați de îndrăzneala nepricopsitului care a putut să facă una ca asta. Mîncat!

Dragan îl chemă pe Zoki Poki și-i zise:

— Recunoaște că tu!...

— Recunoaște, recunoaște! strigară și ceilalți copii.

Zoki Poki și așa se cam temea de Dragan care era un fel de detectiv particular, iar detectivii particulari știu să descopere orice taină! Și cum de data asta îl sperie și prezența celorlalți copii, se făcu mic de tot și zise:

— Nu l-am mîncat eu! Nu-i așa că n-o să mă bateți?

— Dar cine altul, dacă nu tu? Spune, a intrat cineva aici în noaptea asta?

Zoki Poki se gîndi puțin, apoi bîigui deznădăjduit:

— A intrat...

— Cine, cine? săriră copiii.

— Motanul Figaro... șopti Zoki Poki, deși știa că o să rîdă copiii de el, fiindcă motanii nu mănîncă ciocolată!

Dar Dragan era supărat și nimeni nu îndrăzni să rîdă.

— Stați așa, spuse el cu un aer profesional, dau eu de urmele hoțului. Și-o să fie vai de pielea lui!

Toți copiii îi deteră crezare, fiindcă din toată echipa de detectivi el era cel mai bun în descoperirea diferitelor urme.

Deodată Dragan se aplecă spre podea și începu să adulmece. Vreme îndelungată nu scoase o vorbă, în timp ce copiii așteptau încordați. Tot adulmecînd așa, ajunse pînă la brad. Aici se opri brusc. Ținea ceva în mînă.

— Ce-ai găsit? îl întrebară copiii.

— Păr. Lung și negru. Cred că provine de la un animal.

Se speriară cu toții. Ce animal putea să intre aici azi-noapte?

Ochii lui Dragan scînteiau în timp ce vorbea în șoaptă. Arăta foarte serios și mîndru de faptul că găsise urmele răufăcătorului. Dar tocmai atunci unul din copii observă:

— Nu cumva părul ăsta provine de la Figaro?

Era limpede. Copiii răsuflară ușurați. Cu Figaro se vor răfui ei ușor, numai să fie el vinovatul.

— Iar tu, Dragane, zise unul din copii în zeflemea, adineauri aveai aerul că puseseși mîna pe regele junglei!

Dragan, foarte jignit, răspunse mînios:

— O să-i arăt eu acestui cotoi! O să-i fărîm toate oscioarele!

Și se repezi către ușă.

Dar nici n-apucase să iasă din cameră, că se și auzi glăsciorul slab al lui Zoki Poki:

— Să nu faci una ca asta, Dragane... Motanul meu... Nu e vinovat motanul meu... Eu am mîncat piciorul lui Moș Gerilă!...

Mama și tata sînt două ființe pe care nu ți le poți închipui separat, nici în ruptul capului.

Tata e ca un frate mai mare, iar mama ca o soră mai mare.

Împreună se duc la lucru și tot împreună se întorc acasă.

Ei se iubesc, se respectă și se ocrotesc unul pe altul ca și cum ar fi doi copii. Și asta pentru că nici pe aceștia doi nu ți-i poți închipui separat.

Și cînd un copil o să înțeleagă toate acestea așa cum l-a înțeles Zoki Poki, atunci pentru el va fi cea mai mare fericire, pentru că își va da seama că tata și mama îl iubesc și pe el și-l primesc în brațele lor, ocrotindu-l ca pe lucrul cel mai scump pe care îl au pe lumea asta.

Zoki Poki, întotdeauna vrea să fie cu ei. Cînd îi privește, știe cum va fi și el cînd va fi mare.

Și asta îl bucură nespus de mult.

DESENUL

Tatăl lui Zoki Poki nu prea stă pe-acasă, dar atunci cînd stă, aproape tot timpul și-l petrece cu el și-l învață tot felul de lucruri.

Astăzi, de pildă, îi arată cum se vopsește o casă gata desenată.

Desenează tata o casă? O să deseneze și Zoki Poki una.

Tata vopsește casa: acoperișul cu vopsea roșie, zidurile cu vopsea galbenă, ferestrele în cafeniu, iarba din jurul casei în verde, iar cerul în albastru.

Îi vine rîndul lui Zoki Poki.

— Poți tu singur? îl întreabă tata.

— Pot! spune Zoki Poki categoric.

Și vopsește: acoperișul în verde, pereții în albastru, cerul în cafeniu, iarba din jurul casei în roșu, iar ferestrele în galben.

— Nu, Zoki, spune tata, casa și ferestrele pot fi vopsite în orice culoare, dar iarba niciodată nu poate fi roșie și nici cerul cafeniu ori acoperișul verde. Privește cu mai multă atenție desenul meu și după aceea începe din nou!

Zoki Poki se uită la desenul tatălui său și începe.

De data asta cerul e roșu, acoperișul galben, iar iarba cafenie.

Cînd își dă seama se apucă să îndrepte greșeala.

Dar iată, că de data asta cerul e verde, iarba albastră; în schimb acoperișul e roșu.

Mai încearcă o dată, dar acoperișul iese roșu, cerul albastru, în schimb iarba galbenă.

— Iarba e galbenă numai cînd e uscată, copile, îi spune tatăl, în timp ce iarba aceasta e verde. Doar iarba mai vopsește-o corect și desenul e gata.

Dar lui Zoki Poki nu-i mai arde de asta.

— Tată, zice el, păi... cît timp am desenat eu... iarba a avut tot timpul să se usuce, nu-i așa? Hai să rămînă galbenă!

ÎN GRĂDINA ZOOLOGICĂ

Într-o zi mama l-a dus pe Zoki Poki la grădina zoologică. Asta pentru că era timpul să învețe și el cum se numesc și cum arată unele animale.

— Uite, Zoki, aceasta este o barză, îi arată mama.

— Barză, bun! repetă Zoki Poki.

— Aceasta cu gîtul lung se numește girafă.

— Girafă! spune cu glas tare Zoki Poki, iar în sinea sa șoptește: „Barză, girafă...“

— Urs, Zoki, îi arată iarăși mama pe Moș Martin.

— Urs. „Va să zică: barză, girafă, urs...“

— Privește, acesta, înalt cît casa, este un elefant. Îți place?

— Elefant. Nu știu... dacă-mi place. „Barză, girafă, urs, elefant...“ înșiră copilul în gînd.

— Iar aceasta este cumătra vulpe, Zoki, continuă mama, apoi îl întreabă: O să ții tu minte, băiatul mamei?

— Vulpe, da! spune și Zoki Poki. Acu' știu. Și în gînd repetă ca pe-o poezie învățată pe de rost: „Barză, girafă, urs, elefant, vulpe...“

— Ajunge pentru astăzi, spune mama. Acu, Zoki, ia să vedem dacă știi. Cum se cheamă acest animal? și-i arată vulpea, în fața căreia se opriseră.

Zoki șoptește deznădăjduit cum și le rînduise în gînd: „Barză, girafă, urs, elefant, vulpe...“ Dar nu poate în nici un chip să înceapă numele de la coadă la cap. De aceea dă o fugă pînă la barză și venind înapoi, începe să-nșire:

— Barză, girafă, urs, elefant, vulpe.

Mama pricepe ce se petrece în mintea copilului și-i zice:

— Bine, Zoki, poate că altfel o să le ții minte mai ușor: Nu-i așa că barza seamănă cu umbreluța mea? Mînerul e galben ca și picioarele ei, iar aripile albe alcătuiesc umbreluța...

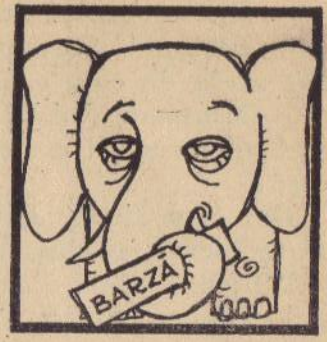

— Seamănă! e de acord Zoki Poki. Și girafa... seamănă cu bluza ta colorată.

— Bun! Dar ursul?

— Ursul? se miră Zoki Poki. Ursul să fie haina ta de blană, vrei?

— Bine, Zoki. Dar elefantul?

— Elefantul seamănă... seamănă... cu garafa noastră pîntecoasă. Nu e chiar așa, dar ce importanță are?!

— Dar vulpea, Zoki, nu-i așa că seamănă cu Figaro al nostru?

— Da. Vulpea să fie Figaro al nostru.

— Ei, și-acum, Zoki, cum se cheamă animalul care seamănă cu bluza mea?

— Girafă, spune repede copilul.

— Bine! Dar cu umbreluța mea... cine seamănă?

— Barza! Picioare galbene, aripi albe...

— Foarte bine! Dar motanul nostru Figaro cu cine seamănă?

— Ha-ha-ha, rîde Zoki Poki, cu vulpea, uită-te la ea!

— Dar animalul acesta ce e?

— Elefant! Seamănă cu garafa noastră. Iar acela de colo e urs.

— Minunat, Zoki Poki, minunat!

Apoi mama îl ia de mînă și-o pornesc spre casă.

Dar cum ajung acasă, încep să se petreacă niște lucruri neobișnuite.

De pildă, Zoki Poki zice:

— Bunico, dă-mi „elefantul", că mi-e sete!

Sau:

— „Vulpea" noastră a vrut să sfîșie „barza" mamei.

Ori:

— Mama a dezbrăcat „girafa" și „ursul".

Poate vreți să știți ce fac cei care-l ascultă vorbind așa?

Ei bine, se iau cu mîinile de păr și nu știu cum s-o mai scoată la capăt cu el!

DUPĂ MERIT

E duminică. Toată lumea e acasă — și tata, și mama, și, bine-nțeles, bunica și Zoki Poki.

Mîncarea pentru masa de prînz fierbe pe plita din bucătărie umplînd toată casa de-un miros care-ți stîrnește o poftă de-ți lasă gura apă!

În timp ce mîncarea fierbe, fiecare face cîte ceva. Tata, de pildă, a cumpărat pîine, a adus-o acasă și a tăiat-o în felii subțiri; mama a făcut salată de varză și a așezat tacîmurile pe masă; bunica păzește mîncarea să nu dea în foc și se învîrtește în jurul plitei. Dar Zoki Poki ce face?

Se-nțelege că și el face ceva: se-nvîrtește în jurul plitei! De ce?

E limpede de ce. El nu face altceva decît să ridice din cînd în cînd capacul cratiței în care fierbe mîncarea. Îl ridică de mai multe ori, își închide ochii de plăcere și trage adînc pe nări mirosul îmbătător.

În cele din urmă mîncarea fu gata.

Primul se spălă pe mîini Zoki Poki, și bine-nțeles că tot primul se așeză și la masă.

Atunci tata zise:

— Stați puțin! Să vedem cine merită să mănînce și cine nu.

Bunica explică:

— Eu am gătit mîncarea.

— Atunci meriți să mănînci, spuse tata și îi întinse o farfurie plină, alegîndu-i o bucată mare de carne.

Lui Zoki Poki îi lăsa gura apă.

Veni rîndul mamei:

— Eu am făcut curat în casă, am spălat vasele, am făcut salata și am aranjat masa.

— Și tu ai dreptul să mănînci, zise tata, și îi umplu și ei farfuria și-i puse o bucată de carne tot așa de mare ca aceea pe care o dăduse bunicii.

Zoki Poki privea cu ochi mari și continua să înghită în sec.

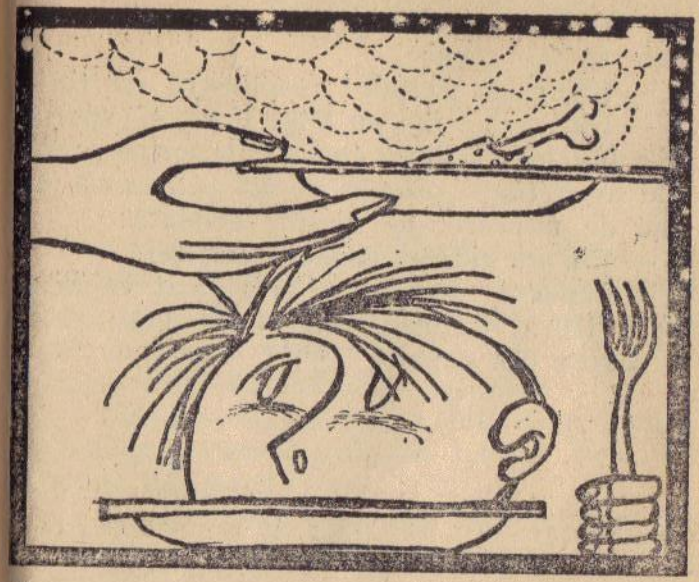

— Iar eu, zise tata, am fost în piață, am cumpărat toate cele de trebuință pentru gătit, am adus pîine și lemne. Merit să mănînc sau nu?

— Meriți, meriți, spuseră și bunica și mama, iar tata își umplu și lui farfuria.

— Dar tu, Zoki Poki, ce ai făcut? se întoarse tata către el, de parcă atunci l-ar fi văzut.

— Eu? se miră Zoki Poki. Oare și eu trebuie să fac ceva?

— Sigur că trebuie! răspunseră cu toții.

— Eu... eu... începu Zoki Poki, și, speriat de-a binelea că după cum se prezentau lucrurile avea toate șansele să nu primească nimic de mîncare, își aminti deodată:

— Eu am ridicat capacul cratiței...

— Capacul? zise tata, ai ridicat capacul, zici? Hm... Atunci, uite, Zoki Poki, ia-ți mîncarea din capac!

ZOKI POKI PIERDE-VARĂ

Într-o zi mama a țipat la Zoki Poki:

— Unde-ai umblat pînă acum, pierde-vară ce-mi ești? Toată ziua umbli haimana și nu vrei să lucrezi nimic!

Zoki Poki deveni serios și zise:

— Cum nu vreau să lucrez! Păi eu tot timpul n-am făcut altceva decît să lucrez. De-ai ști cît sînt de obosit!

— Ce-ai lucrat? întrebă mama, acu' o să-mi spui că ți-e și somn, numai ca să nu te cert, așa-i?

— Nu, zise Zoki Poki, privindu-și cu multă atenție degetele de la picioare.

— Atunci, ia spune-mi ce-ai lucrat, odorul mamei?

Dar Zoki Poki nu voia să răspundă.

Nu era el atît de naiv, încît să spună ceea ce nu trebuia să știe cei mari!

Iar el, sărmanul, tot timpul a lucrat. Vai ce mult a mai lucrat! (Vouă vi se poate spune,

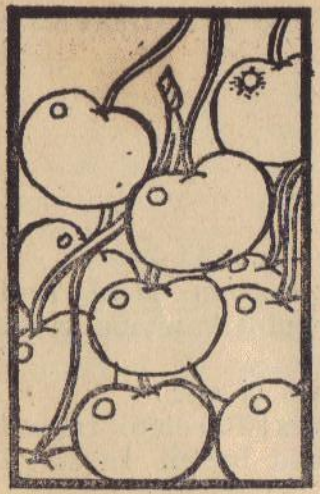

fiindcă voi o să-l înțelegeți.) Iată:

În primul rînd, a curățat din răsputeri cireșe pe care le-a înghițit de zor.

În al doilea rînd, a numărat cîte pene are cocoșul din pod.

În al treilea rînd, a vrut să-și ascundă umbra în dosul unui butoi din fața clădirii și n-a reușit cu nici un chip.

În al patrulea rînd, a tulburat cumplita coloană de furnici care ieșise la promenadă pe scările blocului.

În al cincilea rînd, a calculat cîte linguri mari sînt în porția lui de supă pe care va trebui s-o mănînce la prînz.

În al șaselea rînd, și-a măsurat înălțimea cu o sfoară, ca să verifice cu cît va crește într-o săptămînă.

În al șaptelea rînd, a curățat buzunarele tatei de alunele rămase prin fundul lor.

Toate acestea oare înseamnă puțin lucru?

DE CE PLÎNGE ZOKI POKI?

Dacă mama îi cere lui Zoki Poki:

— Adu-mi, copile, puțină apă în garafă!

El îi răspunde pe loc:

— Nu vreau!

— De ce, băiatul mamei, nu o iubești tu pe mămica?

— Nu, n-o iubesc.

Atunci mama o să-i spună astfel lui Zoki Poki:

— Ajută-i, copile, bunicii la treburi!

Iar el o să-i răspundă:

— Nu vreau!

— De ce, băiatule? o să-l întrebe mama.

— Fiindcă nu te iubesc!

Sau o să-i spună, mama, de pildă:

— Du-te, Zoki Poki, și cheam-o pe mama Lidiei pînă aici! Vreau să-i arăt ceva!

Și el iarăși o să-i răspundă ca mai-nainte:

— Nu vreau!

— De ce, fiule? o să-l întrebe iar mama.

— Așa. Pentru că nu te iubesc.

O să-i spună mama lui Zoki Poki:

— Vino, copile, de-mi ajută să spăl vasele!

Zoki Poki pe loc o să-i răspundă:

— Nu vin, fiindcă nu te iubesc, nu te iubesc!

Dar după masă mama se pregătește să iasă la plimbare.

— Mă iei cu tine, mămițico? întrebă Zoki Poki.

— Nu! i-o reteză mama.

— De ce, mămițico?

— Pentru că, spune mama, nu te iubesc!

Atunci Zoki Poki începe să plîngă.

Și toți care-l privesc, se întreabă: ce rost mai are plînsul ăsta?

PRĂJITURILE

Mama lui Zoki Poki a făcut prăjituri cu migdale, ornate cu cremă de ciocolată.

Cum le văzu, Zoki Poki simți că-i joacă ceva nepotolit în pîntec.

— Mamă, o rugă el, vreau să mai iau una, o singură prăjiturică!

Mama rîse înveselită și încuviință, dar cînd își aruncă ochii la un moment dat în platoul cu prăjituri, observă că se înjumătățiseră.

Rămase puțin pe gînduri, apoi luînd o hotărîre bruscă, urcă prăjiturile pe dulapul cel mai înalt.

Acu' ce-o să mai facă Zoki Poki! S-au dus prăjiturile!

— Mamă, întrebă el iarăși, cînd o să mîncăm prăjiturile alea?

— Cînd vor veni musafirii, răspunse mama. Îți ajunge cît ai înfulecat. O să ți se aplece de-atîta dulce!

Ți-ai găsit să i se aplece lui Zoki Poki. Dimpotrivă. Cînd își aduce aminte de prăjituri îl ia cu un fel de frămîntare pe la stomac!

În sfîrșit veniră și musafirii.

Dar nici n-apucară bine să-și scoată paltoanele în vestibul că Zoki Poki îi și întrebă:

— Vreți să mîncați prăjituri?

Dar nu primi nici un răspuns. Apoi oaspeții intrară în casă.

— Mama a făcut niște prăjituri foarte bune, insistă Zoki Poki, întrerupînd discuția care începuse între părinții lui și musafiri.

— Zorane, fii cuminte, îl mustră bunica, trăgîndu-l de mînecă.

Zoki Poki se întristă. Dar nu trecu mult și din nou își aminti de prăjituri. Nu știa însă cum să înceapă, cum să aducă din nou vorba de ele.

Se întoarse către maică-sa:

— Mamă, zice el, noi avem musafiri. Oare n-o să-i tratezi cu nimic?

Se vede treaba că oaspeții înțeleseseră cum stau lucrurile, fiindcă izbucniră în rîs.

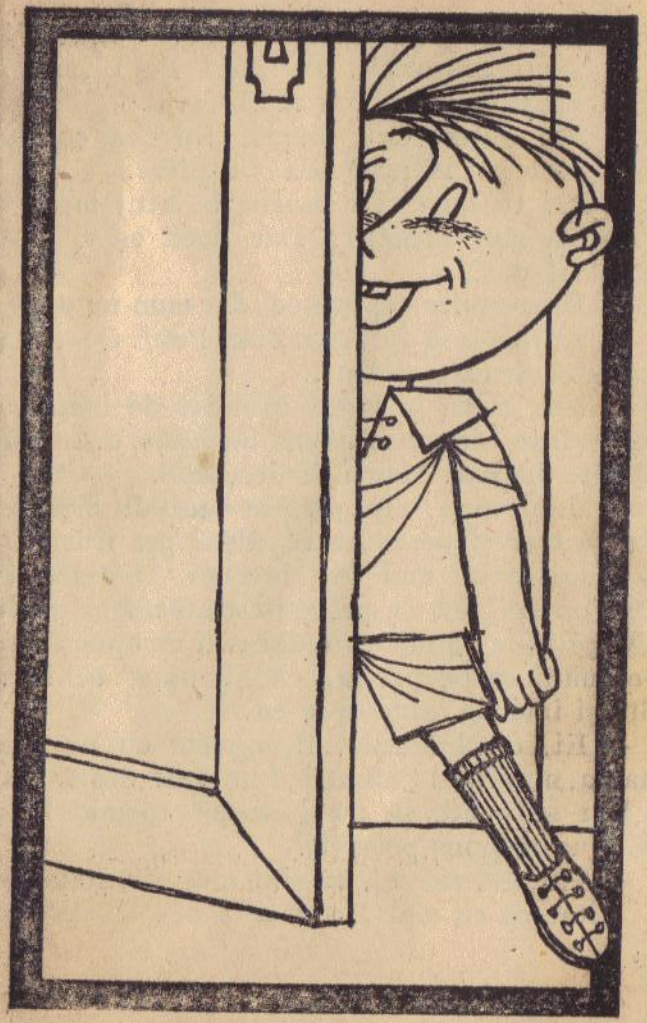

Mama nu mai avu încotro. Aduse prăjiturile și-și servi musafirii. Pe Zoki Poki însă îl ocoli ca și cum nu l-ar fi observat!

— Mie nu-mi dai, mamă? întrebă copilul gata-gata să izbucnească în plîns.

— Păi tu nu ești musafir, băiatul mamei!

— Nu sînt musafir? Dar dacă aș fi fost, mi-ai fi dat?

— Bine-nțeles, spune ea, dar cum nu ești...

— Atunci o să fiu, zice Zoki Poki. O să vezi numaidecît că o să fiu...

Și iese afară în fugă, urmărit de hohotele nestăvilite ale musafirilor. Se întoarce repede și bate în ușă. Mama îi deschide.

— Bună ziua, zice el. Am venit în ospeție. Mă tratați și pe mine cu niște prăjituri?

Maică-sa nu mai are încotro. Îl așază în rînd cu ceilalți oaspeți și-l tratează și pe el.

Copilul ia o prăjitură, dar nici nu apucă bine s-o mănînce pe prima, că și pune ochii pe alta și întinde mîna spre ea.

— Ei, ei, băiatule, îl oprește cu un gest mama, mai încet! Musafirii nu procedează așa!

Dar se poate să nu găsească tocmai Zoki Poki un răspuns potrivit?

— Păi, eu, zice el, nu sînt musafir, mămico! Ai uitat că eu sînt Zoran al tău?!

BALONUL

Mare lucru sînt baloanele astea! Mai ales cînd le-ai primit cadou.

Asta a înțeles-o Zoki Poki cu prilejul sărbătoririi zilei de naștere.

În dimineața aceea poștașul aduse un pachețel. Mama îl desfăcu și din el scoase un balon galben, mare și frumos.

— Balonul ți-l trimite mătușa și te felicită de ziua ta, îi spuse bunica citind scrisoarea, pe care-o găsise în pachet.

Mult s-a mai bucurat Zoki Poki.

Umflă balonul, îl legă cu-o ață și începu să se joace cu el prin casă.

Balonul e ușor ca fulgul și doar un pic suflă Zoki Poki spre el, că se și înalță pînă în tavan!

Iar cînd îi dezleagă ața, să vezi ce se întîmplă! Aerul care iese din balon șuieră, de-ai zice că e un fluier!

Cum să nu-ți placă baloanele!

Toată după-amiaza Zoki Poki a așteptat să-i vină musafiri.

Aceștia prezintă felicitări mamei și bunicii lui, apoi stau de vorbă cu tata, iar Zoki Poki își numără de zor cadourile primite.

Ce nu i-au adus! E destul de greu să le numeri pe toate, darmite să le mai și descrii!

La urma urmei, asta nici nu prea are importanță, fiindcă pentru Zoki Poki cadoul cel mai interesant a rămas tot balonul cel mare și galben trimis de mătușa lui.

Seara veni și unchiul lui Zoki Poki.

Nici nu intră bine pe ușă, că Zoki Poki se și uită la mîinile lui. Dar se părea că unchiul venise cu mîna goală.

Ah, ce păcat! Ce s-a-ntîmplat cu unchiul ăsta, de nu i-a adus nimic?!

Ca să-și arate supărarea că nu i-a cumpărat cadou, zise:

— Ia privește, unchiule, ce balon frumos mi-a trimis mătușica... și încă prin poștă!

— Oho, zise unchiul, și se arătă puțin nemulțumit parcă. Și eu care credeam că n-ai balon...

— Știu să-l și umflu, zise Zoki Poki, ia privește!

Și copilul alerga vesel prin casă, umflînd balonul, desumflîndu-l, apoi umflîndu-l și legîndu-l din nou, bine dispus, numai ca să-i arate unchiului că și fără cadoul lui se distrează bine și că nu e supărat de loc pe el că nu i-a adus nimic.

Dar deodată ceva făcu ... pac! și balonul dispăru!

Zoki Poki rămase cu gura căscată.

Cînd își veni în fire, începu să plîngă:

— Balonul, balonul, balonul meu... vreau balonul... balonul meu!

Și era gata să se tăvălească pe jos, de ciudă.

Se adunară cu toții în jurul lui și încercară în fel și chip să-l liniștească. Dar pentru Zoki Poki cuvintele nu mai însemnau nimic. El vroia doar balonul galben și nimic altceva!

Atunci unchiul îl ridică de jos, îi șterse lacrimile și-i spuse zîmbind:

— Hai, Zoki Poki, gata cu plînsul! Ia privește aici!

Copilul deschise întîi un ochi, apoi pe celălalt. Unchiul scotea ceva din buzunar. Oare ce avea acolo? Își deschise mai bine amîndoi ochii.

— Cum? Un balon?

— Da.

Și unchiul îi adusese tot un balon. Unul albastru! Mult mai frumos decît cel galben care se spărsese.

Zoki Poki își șterse lacrimile și se aruncă fericit în brațele unchiului său.

MAREA CĂLĂTORIE

Nici nu știți cît de mult îi place lui Zoki Poki să călătorească!

În fiecare dimineață el se apropie de autobuzele și autocamioanele staționate la marginea străzii, le privește, le deschide portierele, stă de vorbă cu șoferii, urcă în cabine, sau desenează cu degetul tot soiul de linii: drepte, strîmbe, ori frînte pe caroseria prăfuită.

Dar într-o zi el porni într-o călătorie lungă și nemaipomenit de impresionantă.

Asta s-a petrecut chiar atunci cînd Zoki Poki învățase să-și scrie singur numele.

Și astfel, Zoki Poki plecă dintr-un mic orășel și străbătu un sat mare, trecu pe lîngă un rîu larg și ajunse la mare, apoi trecu printr-o stradă îngustă și după aceea printr-o piață

micuță și văzu un munte mic, se sui pe urmă pe-un șes înalt și tot așa, călători și călători prin lumea asta mare...

Zile și nopți dură călătoria. Pe lîngă el sufla vîntul acoperind cu pulbere drumurile, iar soarele îl dogorea puternic, și gerul îl pișca necruțător. Motorul bătea neobosit, iar Zoki Poki ședea în același loc fără să miște măcar, privind atent la tot ce se întîmplă în jurul lui fără să scoată un sunet!

Așa străbătu el jumătate din lumea sa largă — desigur că e de ajuns deocamdată și atît pentru un copil, dar tocmai cînd voia să meargă mai departe, șoferul opri camionul, trînti portiera cabinei, aduse un furtun mare de cauciuc și se apucă să spele camionul prăfuit de atîta drum!

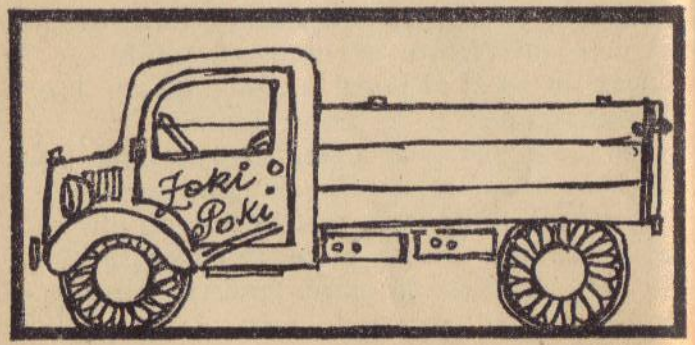

Și asta fu îngrozitor!

Fiindcă în felul acesta putea să înceteze minunata și lunga lui călătorie, cea mai lungă și cea mai impresionantă călătorie, din cîte fuseseră pînă atunci.

Și nu trebuie să vă mirați.

Și mai ales să nu-l compătimiți pe neînfricatul Zoki Poki!

Fiindcă, ceea ce mi se pare mai ciudat, este faptul că el însuși nu știe că a făcut călătoria asta mare!

Ei da! În timp ce el stătea liniștit acasă, numele său călătorea... numele său, scris pe portiera prăfuită a autocamionului!

CIREAȘA FERMECATĂ

Într-o zi frumoasă de vară, Zoki Poki, împreună cu tata, mama și bunica au plecat cu autobuzul către marginea orașului să facă o vizită unui prieten de-al lor.

Cînd îi văzu, omul se bucură foarte mult și îi pofti în căsuța frumoasă cu un singur cat, fiindcă aici oamenii nu locuiau în blocuri mari ca cele din centrul orașului.

Dar cu toții renunțară să mai intre înăuntru, fiindcă în grădina din jurul casei era atît de frumos și de proaspăt, încît nimănui nu-i venea să intre și să se închidă într-o odaie.

Asta îi conveni grozav lui Zoki Poki. El începu să alerge prin grădină și, mare minune, nimeni nu strigă la el și nu-l certă ca atunci cînd voia să alerge pe stradă.

Băiatul începu să strige cît îl ținea gura, să-și legene brațele, să privească fiecare firicel

de iarbă și iarăși se miră că nimeni nu-i zice nimic și nici nu-i explică ce trebuie și ce nu trebuie să facă.

Minunat loc!

Și asta era suficient pentru ca Zoki Poki să se simtă fericit.

Dar nu fu numai atît.

Prietenul tatei îl luă de mînă și-l duse în grădinița din spatele casei. Acolo erau mulți pomi roditori. Cireșele coapte și roșii atîrnau ca niște cercei pe crengile pomilor.

— Astea sînt cireșe, nu-i așa? zise Zoki Poki, deși vedea pentru prima oară cireșe în pom.

Prietenul îl luă în brațe și începură să culeagă amîndoi cireșe într-un castron.

Deodată Zoki Poki rupse o cireașă și o ținu vreme îndelungată în mînă, atent, cu multă grijă ca și cum ar fi ținut un puișor de găină. Parcă îi era și milă s-o mănînce.

O ținea între degete și o privea îndelung-îndelung. Și poate pentru că o cercetă așa de atent, putu să descopere multe lucruri.

Întîi și-ntîi observă că este o cireașă frumoasă și roșie, foarte delicată și lucioasă.

Cercetă și codița ei lungă de culoare verde, semănînd cu mînerul unei umbrele.

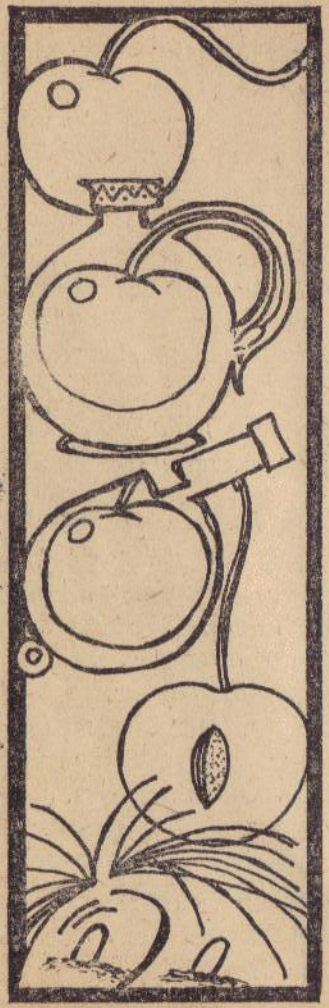

Și încîntat de descoperirea sa, spuse în fața tuturor:

— Mamă, asta este o cireașă! Tată, asta este o cireașă! Bunico, asta este o cireașă!

Înțelegea că ceea ce descoperise atunci, n-o să uite niciodată.

Apoi începu jocul.

Duse cireașa la gură, îi îndoi codița și, minune! Deodată i se păru că luase forma unui mic ulcior.

Strigă:

— Mamă, acesta e-un ulcior! Tată, acesta e-un ulcior! Bunico, acesta e-un ulcior!

Dar după-aceea cireașa nu mai fu ulcior.

Zoki Poki o băgă în gură, iar codița o lăsă afară. Și astfel cireașa deveni fluier!

Și băiatul porni s-alerge prin curte fluierînd:

— Fiu-fiu-fiu! Fiu-fiu-fiu!

Cînd îi rupse codița, cireașa deveni o bilă roșie, mai frumoasă decît toate bilele pe care le văzuse pînă atunci.

— Bunico, tată, mamă! strigă el, asta e-o bilă! Cea mai frumoasă bilă! Și era nespus de fericit de cîte lucruri descoperise cu ajutorul unei cireșe.

În cele din urmă o mîncă, aruncă din gură sîmburele și mai descoperi că cireașa este și foarte bună la gust.

— Ah, zise Zoki Poki, cireașa asta e fermecată!

Multă vreme după aceea a fost foarte fericit. Atît de fericit, încît i se părea că poate orice.

Sigur, așa stăteau lucrurile: cireașa era fermecată. Ea îi arătase unui copil, că la dorința lui se poate preface în orice va voi el.

Iar celor mari care priveau joaca aceasta minunată, le arătase cum un copil poate să fie fericit doar cu-o singură cireașă. Dar asta numai atunci cînd va ști s-o privească în așa fel, încît să vrea el ca cireașa să fie fermecată.

Acu' spuneți și voi dacă Zoki Poki nu era mare meșter la așa ceva!

CE VARĂ!

Trebuie însemnată ca pe ceva foarte deosebit vara asta. Fiindcă n-a fost o vară obișnuită. A fost vara lui Zoki Poki.

Închipuiți-vă că l-au trimis la odihnă singur!

Nu credeți?

Adică de ce nu? L-au trimis împreună cu alți copii de pe strada lor într-o colonie de pe malul lacului. Se înțelege că împreună cu ei erau și cîțiva educatori, dar Zoki Poki nu le purta prea multă grijă. Mai bine să aibă ei grijă de el! Iar dacă va avea unele greutăți, va găsi el cum să-i păcălească!

De la părinții și de la bunica lui care îl sărutau tot timpul, își luă rămas bun ca prin vis.

Gîndul lui era la scăldatul fără săpun și la bucuria pe care i-o dădea faptul că o să facă tot ce-o să-i treacă prin cap, fără să fie oprit de nimeni.

Și-ntr-adevăr, fu ceva asemănător, dar nu chiar așa cum credea Zoki.

De pildă, putea să se scalde fără săpun, dar numai în prezența educatoarei. Și încă un amănunt, numai acolo unde apa nu era prea adîncă!

Lacul era frumos, dar ce folos dacă nu putea să-l treacă înot!

Tovarășii de joacă erau buni, paturile moi, dar din păcate trebuia să se scoale, să mănînce și să doarmă la anumite ore!

Of, și cu dormitul ăsta! Ce de necazuri îți mai aduce!

Dar nu uitați un lucru foarte important: Zoki Poki era totuși singur, scăpat de supravegherea celor de-acasă, și asta oricum! era ceva!

Pe de altă parte însă, n-avea cui să se plîngă și nici pe cine să se supere.

Și în plus, trebuia să-și poarte de grijă singur. Asta într-un fel era bine, dar și incomod: în cazul cînd greșea, tot el singur era vinovatul!

Atunci ce era de făcut?

Viața începu să i se pară grea lui Zoki Poki.

Ba chiar într-un timp se gîndi să se întoarcă acasă.

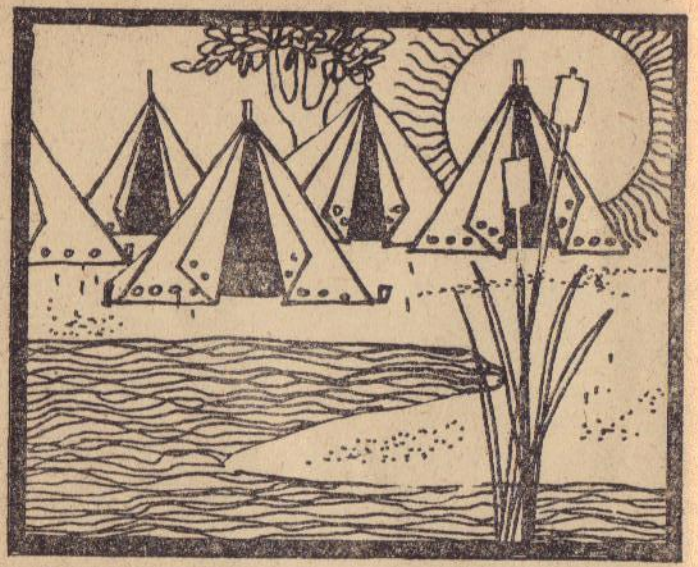

Dar trecu o zi, trecură două, și lucrurile începură să se mai schimbe. Zoki Poki începu să înțeleagă ceva foarte important.

De pildă, se gîndi: educatoarele par severe, fiindcă au grijă de copii și le este teamă să nu li se întîmple ceva, în timp ce sînt departe de casă. Ce-am fi făcut noi dac-am fi fost lăsați singuri, de capul nostru, aici? Ne-am fi scăldat... Buuun. Dar ne-am fi scăldat toată ziulica. Și mulți copii nu știu să înoate... Eh,

de aici ar putea ieși multe neplăceri. Păi vezi? Apoi am fi făcut și insolație... și dacă n-am fi făcut plajă treptat, așa cum ne-au învățat educatoarele, ni s-ar fi jupuit toată pielea pe spate. Apoi și cu dormitul: educatoarele spun că somnul îi ajută pe copii să crească... Cine poate să știe sigur asta? Dar dacă e așa, atunci e foarte bine. Pe urmă... ce mai era? A, da, trebuiesc golite bine farfuriile de mîncare... Și asta e bine pentru noi, dar trebuie s-o recunoaștem, e și foarte plictisitor! Altceva... altceva ce mai e?

Se gîndește Zoki Poki, cercetează el lucrurile și pe-o parte și pe alta și deodată parcă-i vine mai ușor. Ce-i drept, sînt și unele situații mai neplăcute, dar aici e totuși minunat. Trebuie doar să știi să te bucuri de toate.

Și uite-așa, vă rog să mă credeți, Zoki Poki și-a găsit liniștea! Și asta încă de la începutul vacanței. Dimineața, cum sună trompeta, deschide ochii și ascultă încîntat:

— Ta-ta-ta, tu-ta-ta-tu!

Și Zoki Poki se gîndește: „Ce frumos cîntă! Unde mai găsesc eu trompetă să mă trezească dimineața?“

După aceea aleargă cu ceilalți copii la spălătorie, se bălăcește în apa rece, se stropește

de sus și pînă jos cu copiii și se gîndește: „Ah, ce plăcere! Ehei, dac-aș avea așa ceva și acasă!"

După micul dejun se ia la întrecere cu tovarășii săi, spală și șterge farfuriile, iar educatoarea îl laudă.

Ajuns la plajă, intră în apă împreună cu ceilalți copii și educatoarea îl învață să înoate.

Iar seara adoarme buștean, fiindcă, maică-măiculițăăă! Toată ziua și-a petrecut-o într-o hîrjoană! Cine poate să reziste mult fără odihnă?

Bun lucru e somnul, bune sînt și gîndurile pe care i le dă omului pentru ziua de mîine. Afară freamătă valurile, cîntă greierii, se clatină copacii sub lună.

Și obișnuit să se bucure de tot ce e nou și acasă-i lipsește, Zoki Poki se gîndește:

„Unde mai găsesc eu toate astea?! Ah, ce vară, ah, ce vară minunată!"

Se-nțelege că este o vară unică în felul ei! Cu taine mici și mari. Trebuie doar să vrei să le descoperi.

Devine limpede pentru toată lumea dacă nu se uită un lucru: că vara asta a fost vara cea mai frumoasă a lui Zoki Poki.

Cel puțin aici nu mai încape nici o îndoială!

DESCOPERIRE

Zoki Poki se întoarce de la băi.

În drum spre casă aleargă pe stradă, apoi urcă în goană scările blocului și, tot așa în goană, năvălește în casă.

Își aruncă lucrurile pe-o canapea, se oprește o clipă descumpănit, apoi aleargă iarăși afară, în fața blocului.

Aici se oprește și abia acum începe să-și vină-n fire.

Era către prînz și strada i se arătă liniștită în zăpușeala verii. Curînd o văzu pe Lidia întorcîndu-se de la grădiniță.

Cu toate că mergea cu mama de mînă, fetița se smulse din mîna ei și alergă în întîmpinarea lui Zoki Poki. Dar deodată se opri încurcată în fața lui și exclamă:

— Oooo, Zo... Zorane...

Zoki Poki rămase uimit. De cînd încetase să mai fie pentru Lidia Zoki Poki?

— De ce-mi spui așa? întrebă el, tulburîndu-se.

Dar în loc să-i răspundă la întrebare, Lidia zise:

— Te-ai întors, Zo... Zorane?

— M-am întors, îi răspunse Zoki Poki, fără să-și creadă urechilor. Nu vrei să ne jucăm amîndoi?

Lidia îl privea mirată și bucuroasă totodată. Dar Zoki Poki observă ceva mai mult decît atît. El înțelese că ea îl privea altfel acum, și că se crede prea neînsemnată pentru el. Oare ce-i asta? se gîndea Zoki Poki, ce anume m-a făcut altfel de cum eram înainte?

Se-ntoarse acasă în fugă și descoperi în ochii părinților și ai bunicii aceeași privire pe care-o observase și la Lidia. Aceștia se uitau la el cu admirație și se minunau de schimbarea care se petrecuse la Zoki Poki al lor.

— Lidia îmi zice Zoran acum, rîse băiatul și deodată întrebă: Ce mă priviți așa?

— Te-ai schimbat mult, Zorane, zise tata.

— Ai mai crescut, copilul meu, zise mama.

— Oooo, cît de mult ai mai crescut, scumpul meu Zoki! adăugă și bunica.

Zoki Poki începu să sară într-un picior prin odaie, dar cînd înțelese bine vorbele lor, se opri.

Da, totul îi era clar acum.

Căută sfoara cu care înainte se măsura în fiecare săptămînă.

După ce o găsi, o întinse ținînd-o sub călcîi și măsurîndu-se, făcu ochii mari: era mai înalt cu două degete și jumătate!

— Maică-măiculiță cît am mai crescut!

Apoi începu să sară din nou, ametit de bucurie: întinse mîna și reuși să ajungă pînă la biblioteca cea înaltă din biroul tatei, atinse cu vîrful degetelor rama tabloului din perete și puțin dacă se sălta în vîrful picioarelor, putea să privească nestingherit pe fereastră, iar clanțele ușilor, toate clanțele ușilor le deschise foarte ușor... Așa de ușor, ca și cum le-ar fi deschis tata!

Și cînd făcu toate descoperirile acestea, năvăli în odaia în care se aflau ai lui, și fără să se mai gîndească la nimic, strigă fericit:

— Sînt băiat mare! Bunico, mamă, tată, eu... am crescut mare!

Ochii le rîdeau privind la el, iar bunica își șterse pe furiș o lacrimă care-i rămăsese agățată de-o geană.

De ce nu mai sînt şi alte povestiri despre Zoki Poki?

Aţi văzut şi singuri: pentru că nu mai există nici un Zoki Poki. Iată de ce!

Există, pur şi simplu doar un copil pe care-l cheamă Zoran. Un copil care creşte şi creşte, şi care într-o bună zi va fi om mare.

Păi, să crească sănătos!

CUPRINS

Cine este Zoki Poki	5
În baie	9
Sfîrlează	10
Cum numără Zoki Poki	14
Cu ce se poate cumpăra toată lumea	19
Pentru ce e făcută masa?	22
Marea aventură a lui Figaro	27
Pe stradă	32
Cine-i cuculeţ	36
Zoki Poki a fost în parc	40
Poveste despre cocoşul cel trist	43
Un musafir de la ţară	47
Cînd se supără bunica	51
Grijă	53
Supa fierbinte	54
Jocul	57
Şi ursuleţul are gripă	62
Zoki Poki se jertfeşte	65
Ce e caraghios?!	70
O întîmplare de Anul nou	73
Desenul	79
În grădina zoologică	81
După merit	85
Zoki Poki pierde-vară	89

De ce plînge Zoki Poki? 91
Prăjiturile 93
Balonul 97
Marea călătorie 101
Cireașa fermecată 104
Ce vară! 108
Descoperire 113

Lei 2

EDITURA
TINERETULUI